

DE NIEUWE

Lord Listor

SERIE

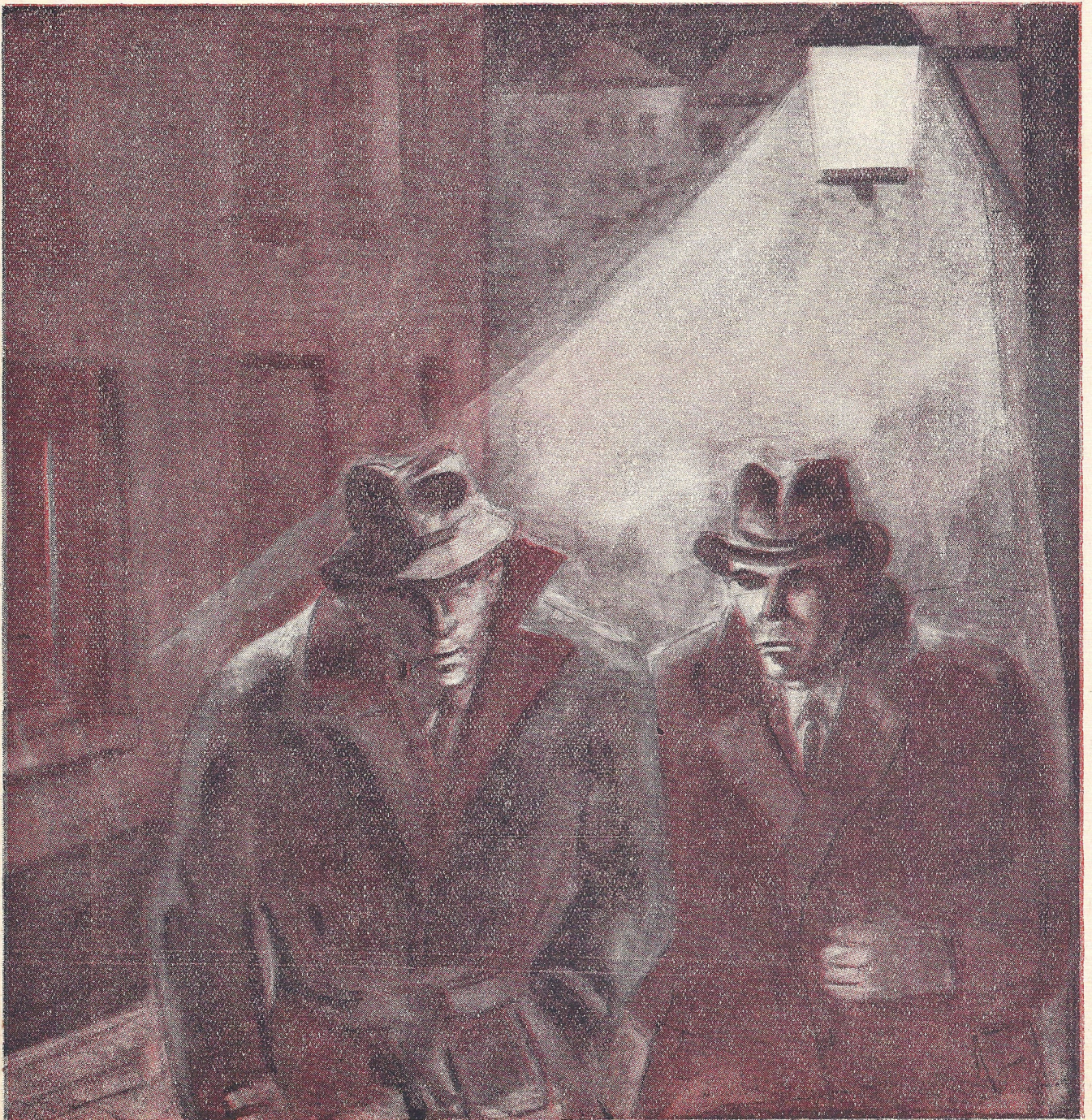
GENAAMD

John Raffles

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 2 ✦ RAFLES IN DE ONDERWERELD

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen

Algemeen Depot: «Buteca» Marinisstraat 18 - Antwerpen

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

RAFLES IN DE ONDERWERELD

HOOFDSTUK I.

Een bijeenkomst in "THE BLACK RAT,,

Het was een der mistige herfstavonden waardoor Londen zijn treurige befaamdheid heeft verworven ; dikke, wattige en kille mistbanken hadden zich over de Engelsche hoofdstad neergelaten en het licht van de straatlantaarns drong slechts amper enkele meters door. De bobbies in hun zwarte, glanzende mantels met blinkende knopen waren dubbel waakzaam, want een weer als dit leende zich uitstekend tot roofovervallen en inbraken. Voor de zakkenrollers was dit weer bij uitstek gunstig, want vooraleer hun slachtoffers tijd hadden om tot bezinning te komen waren de daders reeds in den mist verzwonden.

In de city heerschte een woelige drukte, vooral van langzaam rijdende auto's, wier sterke schijnwerpers machteloze pogingen deden om het mistgordijn te doorboren. Het verkeer ging zéér traag en de meeste Londenaren die niet in een der verre buitenwijken woonden, gaven er de voorkeur aan te loopen, liever dan van een wagen of een der talrijke autobussen gebruik te maken.

Naar gelang men het drukke gedeelte van de middenstad verliet, werden de straten minder dicht bevolkt om in de buitenwijken, zooals Houndich en Soho, waar de tamelijke verdachte gelegenheden tot vermaak gevestigd waren, geheel verlaten te worden. Slechts enkele voorbijgangers trotseerden hier het stille Novemberweer en de meeste slopen als schimmen langs de huizen, om

plotseling in een donkere steeg te verdwijnen, als door de duisternis opgeslokt.

Twee wandelaars echter schenen zich niet erg te bekommeren om den mist en het gure weer en ook de duisternis scheen hun niet te deren ; ze gingen met langzamen tred en voerden een geanimeerd gesprek, waaruit bleek dat de grootste der beide mannen, een athletisch gebouwde figuur, die minstens 1,80 m. mat, zijn metgezel, die haast een heel hoofd kleiner was, van iets trachtte te overtuigen. Beide personen, zooals de lezer wel reeds zal geraden hebben, waren John Rafles en diens onafscheidelijken vriend Charles Brent. Niemand zou in den groote Onbekende, zooals hij daar liep, de bekende figuur van Lord Williame Aberdean hebben herkend, de man die te Londen tot een der meest vooraanstaande personen van de High Life werd gerekend en wiens groote menschlievendheid haast legendarisch was geworden. De oudere man scheen heel wat moeite te hebben zijn vriend in zijn meening te doen deelen en er was een klank van bezorgdheid in zijn stem toen de jongste der beide mannen zei :

— Je zult moeten toegeven, Williame, dat deze tocht een der meest onzinnigste is die wij ooit hebben gemaakt. Ik vraag me af welk nut het kan hebben ons leven te wagen in een dievenhol zooals «TE BLACK RAT» waar het grootste geboefte van Londen samentropt. Zelfs de politie treedt hier

noode op en als ze een inval doet geschiedt dit met een heel leger agenten en rechercheurs. Als ze daarginds maar een oogeblik het vermoeden krijgen wie wij zijn, is ons leven geen penny meer waard.

— Kom, kom, Charles — zei Rafles lachend — wanneer zul je nu eens leeren je wat minder muizenissen in het hoofd te halen. Niet dat ik je bezorgdheid niet waardeer, maar mijns inziens overdrijf je wel een beetje. Geen mensch ter wereld, buiten wijzelf is van dezen uitstap op de hoogte. Ik heb zelfs onzen braven Handerson in onwetendheid gelaten, daar hij ons anders toch gevolgd zou zijn, tegen alle bevelen in.

— Jammer genoeg — bromde Brent — indien hij ons vergezeld zou ik me veel meer op mijn gemak voelen. God weet wat ons daar tusschen dat schorre-morrie te wachten staat. Maar vermits het jouw wensch is...

— Het is inderdaad mijn wensch, mijn beste Charles. Je weet dat het mijn gewoonte niet is om zinnelooze dingen te doen en ik zou mij al heel erg vergissen indien er van avond in «THE BLACK RAT» niet iets bizonders gebeurde.

— Ik moet anders zeggen — antwoordde Brent — dat die paar codeteekens die wij hebben opgevangen met dat speciaal ontvangtoestel van jou, maar een zéér poover houvast zijn. Wacht eens, hoe luidt het nu ook weer..., was het niet : «VERWACHTE ZENDING ARRIVEERT MORGEN AVOND BLACK RAT - STOP - CULLINGHAM».

— Dat was een zeer bijzondere boodschap, Charles. Weet je wie Cullingham is ? Het is de grootste racketeer van Chicago ; hij is zoo geslepen dat noch de autoriteiten der Vereenigde Staten, noch de speciale Federale Politie tot hiertoe tegen hem iets konden bewijzen. Hij is de man die één voor één al zijn mededingers, waaronder de meest beruchte gangsters, zooals Kelly, Carpenter, Sloomy Dutch en nog tal van anderen uit den weg heeft doen ruimen, zonder dat men de daders ooit te pakken kon krijgen. Op die wijze is hij erin geslaagd de ongekroonde koning te worden van de misdadigerswereld te Chicago. Iedere «link-jongen» of hij het graag doet of niet, is verplicht naar de pijpen te dansen van Mijnheer Cullingham. In

den beginne hebben verschillende gangsters zich verzet of zich trachten te onttrekken aan de ongeschreven wet van den racketeer ; het eenige resultaat was dat, in het beste geval, hun lijken vier-en-twintig uren later in de morgue op den blauwen steen werden tentoongesteld. Nu heeft iedereen voor Cullingham en iedere wensch van hem is een bevel voor al wie van ver of nabij tot de Onderwereld van Chicago behoort.

— En de politie ? — vroeg Charles Brent — doet die dan niets ?

Rafles schokschouderde.

— De politie staat machteloos in dit geval, Charles. Schijnbaar is Cullingham een gezeten burger en zoolang men hem niet op heeterdaad kan betrappen is er niets te doen. De Federale agenten hebben reeds alle trucs uitgehaald en de meest geraffineerde valstrikken opgesteld, maar telkens moet er ergens een lek geweest zijn en kon Cullingham den dans ontspringen.

— Als wij maar wisten tot wie de boodschap gericht was — zei Charles zuchtend — dan zouden wij reeds heel wat verder staan.

— Dat is juist wat ik van avond in «THE BLACK RAT» wil trachten te vissen — zei Rafles — en meer nog : ik wil te weten komen wat die boodschap beteekent en welke zaken Cullingham hier heeft af te handelen. Maar stil nu, wij naderen stilaan ons doel en wij doen best de grootste voorzichtigheid in acht te nemen.

Zwijgend liepen beide mannen verder tot Rafles stilhield bij een smalle, donkere steeg waar geen het minste leven scheen te heerschen. Rafles, die Londen en vooral dit gedeelte op zijn duimpje kende en wiens onfeilbaar instinct zelden of nooit faalde, greep Brent bij de mouw.

— Hier is het — fluisterde hij stil. — Pas nu op je tellen en speel je rol zooals het hoort.

Brent knikte even terug dat hij het begreep. De gedaanteverwisseling die beide mannen ondergingen grensde bijna aan het ongeloofelijke ; waren ze zoeven nog twee eezame wandelaars geweest, waarin zelfs het scherpste oog van een politieman geen kwaad zou hebben gezien, al zat ook hun kleedij een beetje slordig, met den sluipen-

den gang dien ze nu hadden aangenomen, het hoofd tusschen de schouders gedoken en met schichtige blikken rond zich heen spiedend, zouden zij onmiddellijk de argwaan van elke bobby hebben opgewekt, indien een der platvoetige dienaren van den Heiligen Hermandad hen op dit oogenblik had kunnen zien. Doch deze exemplaren van de wet kwamen op avonden als deze liefst niet in de buurt van «THE BLACK RAT», daar zij ervan overtuigd waren dat de «zwarte jongens», die er rondzwierven, zich deze gunstige gelegenheid niet zouden laten ontglippen om een of andere veete met een securen messteek of een even nauwgezet revolvershot van de baan te helpen. Neen, op avonden als deze was het niet geraadzaam opvallend in deze buurt te surveilleeren. Mogelijk dat het hoofdkwartier dezen dag had uitgekozen om een overval te doen, doch dat was minder de zaak van den braven huisvader in uniform, die liever zijn bepaald aantal dienstjaren deed dan zijn talrijk kroost te doen genieten van een vroegd posthuum pensioen, met als eenigen troost voor hem dat zijn graf op de daartoe gestelde feestdagen van vergeet-mij-nietjes en chrysanten zou worden voorzien.

Het was dan ook geen wonder dat de twee als schimmen voortbewegende gestalten van Rafles en Brent, geen levende ziel in de steeg ontmoetten. Toen zij ongeveer in het midden van het slop waren, dook plotseling uit den mist het flauwe schijnsel op van een blauwe lamp, waaronder men vaag de vormen van een uithangbord kon onderscheiden. Rafles stootte Brent even aan, waarop deze knikte. Zonder zich een oogenblik te bedenken stapte Rafles op de zwaar uitziende toegangsdeur af en trad rustig binnen, op den voet gevolgd door Brent, die meer ongerust was dan hij wilde laten blijken. Ofschoon langs de straatzijde daarvan niets te zien was geweest, door de zware luiken die de vensters afsloten, toch was het vertrek dat beide mannen betraden tamelijk helder verlicht door het schijnsel van een gaskroon die in het midden van de gelagzaal was opgehangen. De walmende gordijn van tabaksrook was haast even tastbaar als de mist daarbuiten en een oogenblik moesten beide mannen zich oriënteren. Toen hun oogen aan den overgang gewend waren, merkte Rafles op, dat het midden van het vertrek weliswaar tamelijk goed verlicht was, doch dat langs de muren en in de

hoeken er een diepe schemer heerschte.

Bij hun binnentreden moesten plots alle gesprekken opgehouden zijn, want er heerschte in de gelagzaal een beklemmend zwijgen, dat des te meer onnatuurlijk leek daar een twintigtal personen aan verschillende tafeltjes op de meest donkere plaatsen hadden plaatsgevonden. Rafles scheen zich hier echter niet om te bekommeren en stapte op een leegstaand tafeltje toe, dat zich dicht bij het buffet bevond en daardoor min of meer overschaduwde werd. Samen met Brent nam hij daarachter plaats met zijn rug naar de schenkbank gekeerd. Hij stoorde zich niet aan de nieuwsgierige en soms zelfs vijandige blikken die langs alle kanten op hem werden gericht, maar begon onmiddellijk met Brent een fluisterend geanimeerd gesprek in het Fransche dievenjargon, zooals dat te Parijs werd gesproken.

De patron, een zware kerel met een stierennek en smalle spleetoogen, die de beide mannen bij hun binnentreden onderzoekend had gemonsterd, verliet sloffend zijn plaats en kwam naar het tafeltje toe waaraan Rafles en Brent hadden plaats genomen. Hij boog zich naar beide mannen over en vroeg hun in het Bargoensch, de taal die steeds in de onderwereld wordt gebezigd, en door een niet-ingewijde noch verstaan, noch gesproken kan worden, hen inmiddels scherp beglurend :

— Nieuwelingen ?

Rafles boorde zijn blikken diep in de oogen van den patron, liet zijn linkerooglid haast onmerkbaar een paar millimeters zakken en antwoordde met denzelfden tongval :

— Ja, Parijs.

Toen de patron het vertrekken had gezien van Rafles' ooglid had een merkbare opluchting bij hem plaats gevonden. Hij beantwoordde het teeken op dezelfde wijze en vroeg verder :

— Reeds lang hier ?

Rafles knikte ontkennend en zei :

— Net aangekomen. Werd ons te warm daarginds.

Ofschoon de patron bijna geheel gerustgesteld was wilde hij van de zaak toch nog wat meer weten en zette zijn ondervraging verder :

— Reeds meer hier geweest naar ik merk? Klopt dat?

Rafles beaamde dit :

— Ik wel, tien jaar geleden. Mijn maat hier echter is nieuw. Brandkast specialist.

Rafles had dit laatste er uit geflapt zonder eigenlijk te weten waarom hij dit zei. De patron floot even veelbeteekenend tusschen de tanden, en om geheel gerustgesteld te zijn vroeg hij nog :

— Bekend hier?

Rafles die zich op deze vraag voorzien had, noemde vlug enkele namen van mannen uit de Londensche onderwereld, waarvan hij wist dat ze veilig en wel achter slot en grendel zaten voor het uitboeten voor een of ander misdrijf. Hij wist dat het een heel waagstuk was om zonder introductie «THE BLACK RAT» te betreden, doch hij betrouwde op zijn aangeboren flair en scherpzinnigheid om de moeilijkheden te omzeilen. Hij wist ook dat, indien hij iets van de geheimzinnige boodschap van Cullingham wou te weten komen, hij den patron vertrouwen moest zien in te boezemen. Hij kende genoeg namen van beruchte Londensche misdadigers die op vrije voeten liepen, doch wachtte zich wel deze uit te spreken daar hij hiermede zijn eigen graf zou delven. Hij hoopte maar dat de patron genoeg zou nemen met de namen die hij zooveel genoemd had. Om de laatste twijfel weg te nemen, vroeg hij nog heel onschuldig :

— Komen ze vandaag niet? Ik zou met hen wel iets willen opzetten.

De patron schudde ontkennend het hoofd en toen Rafles hem vragend aankeek verduidelijkte hij :

— Zitten allen in de nor. Mislukt kraakie. Gedonder met de klabakken. Black Jack gebruikte zijn blaffertje en schoot er een in zijn boddy, de stommerd; gelukkig niks ergs, kost hem twee jaar. De anderen komen binnen drie maanden vrij.

Rafles krulde de lippen. De mededeelzaamheid van den patron deed hem begrijpen dat het laatste wantrouwen was weggenomen. Hij kon dit trouwens onmiddellijk voelbaar merken, want nog voor de patron zich uit zijn gebogen houding had opgericht en beide mannen vroeg wat ze wouen drin-

ken, moest hij reeds een of ander geheimzinnig teeken hebben gemaakt, want de blikken werden plots van Rafles en Brent afgekeerd en de gesprekken hernomen, alsof er tusschen hun binnentreden en het beëindigen van het gesprek tusschen den patron en Rafles, geen tijd verlopen was.

De patron slofte terug achter zijn schenkbank om het bestelde te halen en Rafles wist dat ze van nu af als ingewijden werden beschouwd en niemand het nog in zijn hoofd zou krijgen hen ook maar met iets lastig te vallen. Het kwam trouwens herhaaldelijk voor dat Parijsche boeven te Londen een toevluchtsoord kwamen zoeken wanneer het in de Fransche hoofdstad voor hen een beetje te warm werd, en omgekeerd, dat Londensche collega's de trip over het kanaal maakten, wanneer de Yard het hun te lastig maakte. Rafles wist ook wel dat men te Parijs naar hen navraag zou doen, meer uit gewoonte dan wel uit argwaan, want van achterdocht was er geen sprake meer. Daar er echter verschillende dagen overheen zouden gaan, vooraleer men te Londen tot de ontdekking zou komen dat men met indringers te doen had, bekommerde de groote Onbekende zich hier niet om, daar hij dan naar alle waarschijnlijkheid zijn taak reeds zou beëindigd hebben en spoorloos van het tooneel zou verdwenen zijn. Wel verwonderde het hem, dat men niet naar den naam van hem en Brent had gevraagd, waaronder zij zoogezegd te Parijs zouden bekend staan. Rafles zou echter niet lang op de oplossing van dat geheim hoeven te wachten, want aan een der hoektafeltjes was een kleine, opzichtig gekleede vent rechtgestaan en kwam op het tafeltje af van Rafles en Brent. Rafles zag onmiddellijk dat de man tot het gilde der oplichters behoorde, wiens branche zoewel chantage als het vervalschen van checks is. Uit den jovialen toon waarmede hij zich aan beide mannen voorstelde, begreep Rafles direct dat hij aangewezen was om de taak van den patron over te nemen, waar het nieuwelingen betrof wier «geloofs-brieven» in orde waren gevonden. Het was de man blijkbaar te doen om nadere bijzonderheden en Rafles die er alle belang bij had, den gunstigen indruk van daarstraks nog te versterken, stelde zichzelf en Brent voor als Jean Regnier en Charles Bonnard. Bereidwillig vertelde hij aan Ben Leicester, zooals de oplichter zich noemde, een paar van zijn zoogezegde zaakjes die hij te Parijs had op-

geknapt en hij weidde hierbij zoodanig uit in bijzonderheden en doorspekten het verhaal met zooveel vaktermen, dat de ondervrager geen oogenblik meer twijfelde of hij had hier met Parijsche collega's te doen. Zonder aarzelen accepteerde hij den borrel dien Rafles hem aanbood en door dit gebaar werden de groote Onbekende en Brent als volwaardige broeders van het gilde beschouwd. Rafles wist dat hij van dit oogenblik af, op alle aanwezigen stuk voor stuk beroep zou kunnen doen als dat noodig mocht blijken, in zoverre hij de ongeschreven wetten van de Londensche misdadigers niet overtrad. Indien hij het vroeg, zouden direct een of meer mannen bereid zijn met hem samen te werken indien hij een of ander zaakje op het oog had en alle schuilhoeken te Londen zouden voor hem open staan, wanneer hij zich voor de politie diende te verbergen.

Leicester was intusschen tertug naar zijn hoektafeltje gegaan, na op hartelijke wijze afscheid te hebben genomen van zijn vermeende Fransche collega's. Haast voortdurend had Rafles het woord gevoerd, terwijl Brent, minder vertrouwd met de gebruiken van de onderwereld, slechts af en toe een paar woorden had gezegd, voldoende echter om geen argwaan op te wekken.

Toen beide mannen alleen gebleven waren, begon Rafles, na Brent in korte woorden van alles op de hoogte te hebben gebracht, zijn actie voor te bereiden. De groote avonturier had reeds dikwijls genoeg onder tal van vermommings in de onderwereld verkeer, om de gewoonten ervan volledig te kennen. Zijn bijzondere aandacht ging dan ook vooral naar den patron, want indien er belangrijke dingen op til waren in «The Black Rat» was hij de eerste persoon die daarvan op de hoogte moest zijn. Reeds van bij zijn binnentreden had Rafles gezien, dat zich achter het buffet een telefoontoestel bevond, naast een schakelbord waarvan de groote Onbekende het doel niet snapte. Rafles bepaalde zich echter hoofdzakelijk tot het telefoontoestel, daar hij begreep dat elke eventueele boodschap hoogstwaarschijnlijk langs dien weg zou komen. Niet zonder bedoeling had hij juist het tafeltje verkozen waaraan hij zat; na het vertrek van Leicester steunde hij blijkbaar onverschillig zijn hoofd met zijn rechterhand, terwijl hij met den rug tegen den buffetwand aanleunde. Niemand zou in die houding iets kwaads vermoeden

hebben, maar indien iemand de hand van Raffles oor zou in den handpalm van den grooten Onbekende een voorwerpje hebben kunnen zien, niet grooter dan een shillingstuk, dat echter veel aan een microfoon deed denken. En de nieuwsgierigheid zou nog grooter geweest zijn, wanneer men den grijsen, dunnen draad had gezien, die aan de microfoon was verbonden en tusschen de kleederen van Rafles verborgen, doorliep tot den rug, waar hij contact gaf met een ontvanger van Rafles' eigen vinding. Met dit kleine toestelletje, was Rafles reeds herhaaldelijk in staat geweest, door de dikste muren heen gesprekken op te vangen, even duidelijk als bevond hij zich in gezelschap van de sprekers. En ook nu verwachtte Rafles veel van zijn kleine uitvinding. Dat hij in die hoop niet zou worden teleurgesteld, zou weldra blijken, want plots ving zijn oor aan de microfoon een zacht zoemen op, dat blijkbaar van het telefoontoestel afkomstig was dat hij bij zijn binnentreden gezien had.

Het was waarschijnlijk een geheim ontvangtoestel dat in de nabijheid van het telefoonapparaat verborgen was. Zonder moeite kon Rafles de boodschap opvangen die maar zeer kort was en luidde :

«ONZE VRIEND IS AANGEKOMEN. HIJ IS OP WEG NAAR U EN JE ZULT HEM KENNEN AAN HET WACHTWOORD».

Op fluisterenden toon en daarbij gebruik makend van een oud Bretoensche dialect dat hier te Londen ongetwijfeld niemand kon verstaan, deelde Rafles de zooveen door hem opgevangen woorden aan Brent mede. De jonge man die door het succes van dien avond reeds meer vertrouwen in de onderneming had gekregen was ongeduldig te vernemen hoe zijn vriend nu verder zou te werk gaan, om iets nader te vernemen van den geheimzinnigen bezoeker die was aangekondigd en het doel van diens bezoek. Hierop echter kon Rafles hem geen definitief plan uiteenzetten want alles zou voor een groot deel van het toeval afhankelijk zijn. Weliswaar konden zij zich vrij en ongehinderd in «THE BLACK RAT» bewegen, maar alles liet voorzien dat het verwachte bezoek niet in de gelagzaal maar ergens anders in het huis zou worden opgewacht. Waar echter die bijeenkomst zou plaatsvinden, zou niet gemakkelijk uit te visschen zijn en de vraag

was dan nog of beide mannen de gelegenheid zou worden geboden om bij dit gesprek aanwezig te zijn of ongemerkt op te vangen. Dat waren echter zorgen voor later want zooals bij al zijn ondernemingen, vertrouwde Raffles ten deele op het toeval en zijn goed gesternte en in niet mindere mate op zijn scherpzinnigheid die hem in de meeste gevallen in staat stelde alle moeilijkheden op te lossen.

Er was nog geen kwartier verstreken sinds Raffles het aangekondigde bezoek had vernomen toen de deur van de gelagzaal geopend werd en een man, gekleed in een bruine overjas en bruinen hoed, binnentrad. Raffles kon de bewegingen van den man goed volgen in een der vele spiegels die langs den wand waren opgehangen. Hij zag hoe de vreemdeling zich onmiddellijk naar de toogbank richtte en enkele woorden aan den patron toefluisterde. Daarop verdwenen beide mannen door de verbindingsdeur achter de schenkbank, terwijl ook een paar van de aanwezigen in de gelagzaal, door een of ander onzichtbaar teeken gewaarschuwd, eveneens door de deuropening verdwenen.

Raffles stootte Brent aan maar zorgde daarbij echter wel dat dit gebaar aan geen der overige aanwezigen opviel. En juist terwijl de Groote Onbekende bezig was met koortsachtig nadenken hoe hij iets van den onbekenden bezoeker en diens boodschap kon te weten komen verscheen de patron plots opnieuw in de deuropening en kwam naar het tafeltje waar beide vrienden zich bevonden. Raffles verkeerde in spanning over wat er gebeuren ging en groot was zijn verbazing, verbazing waarvan hij echter niets liet blijken, toen de man zich naar hen toeboog en fluisterde:

— Kunnen jullie meekomen? Ik geloof dat er werk voor jullie is.

Charles Brent had moeite om zijn zelfbeheersching te bewaren, doch een heimelijken stoot van Raffles' elleboog in zijn zijde bracht hem onmiddellijk tot de werkelijkheid en liet hem toe zijn onverschillige houding te bewaren.

Raffles had slechts instemmend geknikt en beide mannen volgden den patron op den voet door de deuropening, langs een zeer smalle, steenen wenteltrap, die naar beneden voerde. Raffles telde ongeveer vijf en twin-

tig treden vooraleer ze den beganen grond bereikten en aanlandden in een gewelfd kelderportaal. Het rook er muf en vochtig en het zilte water parelde als groote tranen op de oneffen muren. Naar Raffles kon opmerken bevonden ze zich in een van die oude overblijfselen van Middeleeuwsche kelderingen, zooals Londen er nog talrijke bezit. Ze dateerden uit het tijdperk, waarin de Engelsche graven, barons en hertogen elkaar elken duim gronds betwistten en waarbij graafschappen en provincies voortdurend op voet van oorlog leefden. Engeland was toen nog niet het machtige imperium dat de zeven wereldzeeën beheerscht en toen er slechts een los verband bestond tusschen de leenheeren en hun vorst.

De patron opende een zware kelderdeur en de drie mannen betraden achtereenvolgens een lange gang, waarvan de vloer uit groote, blauwe plavuizen bestond. Aan het eind van de gang bevond zich een tweede deur, waarop de patron op een zeer bepaalde manier aanklopte, waarop onmiddellijk de deur van binnen uit werd opengemaakt. Ze ontsloot een klein keldervertrek dat door een groot aantal kaarsen werd verlicht, die op zware, gepunte, ijzeren kandelabers stonden. In dit vertrek bevonden zich eveneens een tiental stoelen, in een halven kring opgesteld, rondom een tafeltje waaraan de vreemdeling van daarstraks, samen met nog een andere persoon, hadden plaats genomen. Op de tafel bevonden zich een massa papieren; een zevental der stoelen was bezet door individuen waarvan Raffles niet veel moeite had het beroep te raden. Een paar hunner als Rooie Dick en De Worstelaar kon Raffles onmiddellijk identificeren, daar hij hun foto's meer dan eens in zijn speciaal aangelegd misdadigersarchief had ontmoet. Zij behoorden tot de meest beruchte inbrekers van Londen en de inbraken waarbij zij betrokken waren geweest, waren ontelbaar, doch slechts zelden had de politie iets tegen hen kunnen bewijzen. De overigen kon Raffles niet onmiddellijk thuisbrengen, ofschoon sommige gezichten hem niet onbekend voorkwamen. Hij had echter geen tijd om zich verder met hen bezig te houden, want de buurman van den vreemdeling richtte onmiddellijk het woord tot hem en vroeg:

— Jullie komen van Parijs? Volgens Ransome — hij wees hierbij in de richting van de patron — zijn jullie brandkastspecialisten? Is dat juist?

Rafles beaamde dit met een rijke omhaal van woorden, er wel acht op gevend om een eenigzins Fransch accent te gebruiken, zooals hij reeds tijdens zijn gesprek met den patron had gedaan. Hij kreeg daarbij gelegenheid zijn ondervrager wat beter op te nemen, doch kon zich diens gelaat niet herinneren, ofschoon hij er van overtuigd was hem reeds vroeger ergens te hebben gezien. De man had geen opvallend voorkomen, zooals de meeste aanwezigen en hoewel hij het jargon van de onderwereld nauwgezet gebruikte, toch kreeg Rafles den indruk dat de spreker net zoo goed in perfect, grammaticaal Engelsch zou kunnen uiten. Hij sprak het bargoensch niet als iemand die zelden of ooit iets anders had gehoord, maar veeleer als een professor die er een jarenlange studie had van gemaakt. Hij was ongeveer van dezelfde gestalte als Rafles en zijn gelaat, ofschoon karakteristiek, droeg regelmatige trekken. Ook zijn kleeding, ofschoon voor deze gelegenheid aangepast, was toch van betere snit als die van het meerendeel der aanwezigen.

Terwijl Rafles een heel verhaal deed, had de chef — want die positie bekleedde de man kennelijk in dit gezelschap — herhaaldelijk teekenen van ongeduld gegeven, en toen de groote Onbekende, die zijn rol van lid der Parijsche bafon met voortreffelijkheid speelde, even ophield, zei de chef:

— Goed, goed! Maar spaar ons de rest maar. Ik zal je zeggen waarvoor ik jullie heb laten komen. Maar eerst wil ik weten of jullie bereid bent om met ons samen te werken.

— Als er geen moorden mee gemoeid zijn, antwoordde Rafles effen, willen we graag meehelpen.

Op deze woorden volgde in de zaal een onderdrukt gemompel, waaruit Rafles kon opmaken dat zijn woorden bij sommigen der aanwezigen niet in goede aarde waren gevallen. De stem van Rooie Dick klonk er boven uit en Rafles kon duidelijk hooren dat de inbreker hem bij de anderen bespottete. De groote Onbekende verloor echter geen oogenblik zijn kalmte en alleen klonk zijn

stem iets scherper, toen hij zei:

— Het schijnt dat sommigen van jullie er anders over denken dan ik, maar ik kan alleen zeggen dat slechts dwazen bloed vergieten, als het anders kan.

Bij deze woorden werd het tumult nog grooter en dreigde in een luid protest te ont-aarden, toen de chef met een paar snijden-de woorden een einde maakte aan het ru-moer. Toen de stilte was ingetreden, wendde hij zich tot Rafles, op wien de heele geschiedenis geen den minsten indruk had gemaakt en die volmaakt kalm was gebleven, ofschoon Brent een paar maal onrustig naar hem had opgezien:

— Ik doe je opmerken, mijnheer Regnier dat niemand dan ik hier voorwaarden heeft te stellen. Maar als er je zooveel aan gelegen is, kan ik je wel zeggen dat er bij onze onderneming in kwestie van bloedvergieten geen sprake is, tenminste als alles normaal verloopt. Ikzelf ben trouwens ook van oordeel dat al te dikwijls van mes en revolver wordt gebruik gemaakt, ook waar dit met een beetje moeite zou kunnen vermeden worden. En dat geldt gedeeltelijk ook voor de aanwezigen hier, voegde hij er scherp aan toe, terwijl hij in het rond keek en de aanwezigen koel fixeerde, zonder dat iemand iets dorst te zeggen. Daarna wendde hij zich weer tot Rafles:

— Je neemt dus aan, Régnier, en jij ook, Mijnheer Bonnard? vroeg hij.

De beide mannen knikten instemmend, terwijl Rafles er aan toevoegde:

— Alhoewel, wij zouden toch graag weten waarover het eigenlijk gaat.

De chef wuifde afwerend met de hand en zei:

— Dat zullen jullie aanstonds wel zien, maar alvorens wij jullie geheel op de hoogte brengen willen wij eerst eens zien waartoe jullie in staat zijn. Kom maar mee, wij hebben hier een safe voor jullie, waarop je jullie kracht kunt beproeven.

En gevolgd door de aanwezigen begaven de chef en beide vrienden zich in een aanpalend vertrek.

*
* *

HOOFDSTUK V.

De Proef

Het eerste wat Rafles opviel toen ze dit tweede vertrek waren binnengetreten, was een reusachtig ingebouwde brandkast, die haast de geheele lengte van den muur besloeg. Voor het overige was het vertrek leeg en het flakkerend schijnsel der vlug opgestoken kaarsen wierp grillige schaduwen op de naakte wanden. De leden der bende, want dat het hier een uitstekend georganiseerd «bedrijf» gold, was Rafles reeds lang duidelijk geworden, schaarden zich in een halven kring rondom hun chef en beide nieuwe «aanwinsten» en wachtten zwijsend de komende gebeurtenissen af. Op een wenk van den chef werden aan Brent en Rafles verschillende instrumenten overhandigd, waaronder loopers van verschillende modellen, breekijzers, stalen drillboren, die men met de hand kon hanteeren of aansluiten op een accumulator of de gewone electriche leiding, verder nog een Bunsen-apparaat, dat volgens de verklaring van den chef aan de meest nieuwmodische brandkasten was «aangepast» en een geweldige steekvlam kon ontwikkelen. Tenslotte nog diverse werktuigen van uiteenloopenden aard, zoodat beide mannen over een vrij compleet inbrekersarsenaal beschikking hadden.

— Dat alles hier — zei de chef — is het materiaal waarmede onze specialist werkt. De reden waarom wij jullie hierbij haalden is, dat hij vanavond tegen mijn bevel in, op eigen handje is gaan werken en door de politie werd betrapt en werd ingerekend. Hij is een zéér goed vakman en daar de tijd dringt voor ons, kunnen wij nie twachten tot hij weer vrijkomt en concurrenten uit deze stad kunnen wij er niet bij betrekken. Beproeft dus je kans en als jullie erin kunt slagen, deze uit chroomstaal vervaardigde safe te doorboren en te openen zullen wij jullie van onze plannen op de hoogte brengen en jullie aandeel in de buit bepalen.

Met een critischen blik had Rafles één voor één de hem overhandigde werktuigen ter hand genomen en ze daarna met een mis-

prijzend gebaar terzijde gelegd. Daarop haalde hij uit zijn jaszak een bos zeer eigenaardig gevormde loopers van eigen maaksel en gaf Brent een wenk. Beide mannen begaven zich naar het slot van de brandkast, dat verschillende cijfercombinaties had en togen zonder spreken aan het werk. Met een glimlach van medelijden volgden de aanwezigen al hun bewegingen, want voor hen stond het als een paal boven water vast dat niemand, zonder gebruik te maken van bovennatuurlijke middelen, er met een bos loopers in slagen zou het slot te forceeren. De beide vrienden wachter echter té zeer verdiept in hun werk, dan dat ze aan het onderdrukt gemompel en gegrinnik hun aandacht zouden schenken. Brent had de zwaarste taak toegewezen gekregen. Met zijn zeer gevoelige vingers draaide hij achtereenvolgens aan de verschillende cijferknoppen, ingespannen luisterend naar het bijna onhoorbaar geklik der stalen pennen. Het zweet parelde hem op het voorhoofd en het duurde lang alvorens hij eenig resultaat kon boeken. Zijn fijngevoelige vingertoppen en ook zijn scherp gehoor waren tot het uiterste gespannen. Eindelijk, na meer dan een half uur werken, slaakte hij een zucht van verlichting. Een haast onmerkbaar trilling en een bijna niet hoorbaar geklik gaven hem de overtuiging dat hij het eerste cijfer der combinatie ontdekt had. Kalmer geworden door dit succes besteedde hij nu zijn aandacht aan de volgende combinaties en nog geen half uur nadien gaf hij Rafles met een wenk te kennen dat zijn taak zoo goed als ten einde was. Volgens zijn berekeningen moesten de door hem gevonden combinaties kloppen en Brent wachtte in spanning of zijn zintuigen hem niet bedrogen hadden. Lang echter zou hij niet hoeven te wachten, want reeds bij de derde poging van Rafles die het slot met zijn looper bewerkte, hoorde hij het terugspringen van een sterke veer. Zonder al te veel moeite konden beide mannen de zware brandkastdeur naar zich toetrekken en een luid gemompel van verbazing steeg uit den

kring der aanwezige boeven op. Geen hunner had zich kunnen indenken dat de beide nieuwelingen, zonder ook maar eenig geweld te gebruiken, in staat zouden geweest zijn hun taak tot een goed einde te brengen. Ook de chef was geheel uit zijn lood geslagen en bekeek beide vrienden alsof het wonderdieren waren.

Ironisch glimlachend en met een paar korte woorden wimpelde Rafles de zich rond hem verdringende mannen af, schikte zijn das en zei :

— Onze taak is hier ten einde en naar ik meen hebben wij het er tamelijk goed afgebracht. Laten wij terug hiernaast gaan om daar de rest af te handelen.

Zwijgend werd aan dit verzoek gevolg gegeven en gevolgd door deels afdunstige, deels enthousiaste bendeleden, werd het vertrek verlaten, waar Rafles en Brent voor de zooveelste maal in hun leven een staaltje hadden gegeven van hun handigheid en intelligentie.

* *
*

— Dus, Willieme, je bent vast besloten dit gevaarlijk spel door te zetten ?

— Mijn beste Charles, je ziet weer spoken bij helder daglicht ! Waarom zou ik er niet mee doorgaan, nu het wantrouwen van de bende geheel in slaap is gewiegd ?

— Je weet zelf wel beter, Willieme. Waarom denk je dat Rooie Dick opdracht kreeg om ons te bewaken ? Als de bende uit Parijs het nieuws ontvangt dat Régnier en Bonnard daar geheel onbekend zijn, geef ik geen penny meer voor ons leven !

— Tegen dien tijd, Charles, is alles reeds lang afgelopen. Je weet toch dat de inbraak bij de Continental Bank morgen avond plaats vindt.

Dit gesprek werd gevoerd op een klein zolderkamertje in Houndich in het huis dat Rooie Dick daar bewoonde. Nadat de chef aan beide vrienden zijn plannen had uiteengezet, had hij hen, voor hun eigen veiligheid, zooals hij met lichte ironie deed opmerken, aan de hoede van Rooie Dick toevertrouwd. Rafles had geen bezwaren geopperd, daar hij wist dat zulks argwaan zou wekken en na de

opheffing van de bijeenkomst in «THE BLACK RAT» waren hij en Brent, samen met Rooie Dick, naar diens woning gegaan. Ze hadden er een dakkamertje gekregen, bemeubeld met twee ijzeren bedden, een paar wankelende stoelen en een onnooglijk tafeltje en Rooie Dick had hen gewaarschuwd dat zij onder geen voorwaarde, zonder zijn toestemming het vertrek mochten verlaten. De reusachtige kerel, die van het eerste oogenblik af een onbegrijpelijke haat voor beide vrienden had opgevat, had hierbij grijnzend gelachen en was daarop verdwenen, de beide mannen aan hun lot overlatend.

Bij de laatste woorden van Rafles had Brent mismoedig het hoofd geschut.

— Ik begrijp niet, Willieme, wat er jou aan gelegen is om deze misdadigers in hun plannen te helpen. Het is je dus werkelijk ernst om aan die inbraak deel te nemen ?

— Voor geen geld ter wereld zou ik deze gelegenheid willen missen Charles, antwoordde Rafles.

— Maar wat denkt je erbij te winnen, Willieme ? Het kan er jou toch niet om te doen zijn om die kerels het goud van de Continental Bank in handen te spelen, louter voor je plezier.

— Juist het tegenovergestelde, Charles. Ik wil die bende gebruiken om zelf het goud van de Continental Bank in handen te krijgen. Je herinnert je zeker nog wel dat wij reeds vroeger plannen hadden gemaakt om de safe van de Continental een beetje lichter te maken ? Wij moesten die plannen echter opgeven omdat we niet over de mogelijkheden beschikten om het goud weg te brengen. Nu we echter voor dat transport over een tiental mannen kunnen beschikken staat er ons niets meer in den weg. De Continental is een dezer banken die zich rijk hebben gemaakt door allerlei finantieele trucs en verderfelijke speculaties waarbij ze het geld der kleine spaarders uit de zakken hebben geklopt. Wat wij dus zullen doen is niet anders dan het evenwicht in deze herstellen. Door dit goud zal ik in staat gesteld worden om de door ons ontworpen bouw van het tehuis voor ondervoede kinderen te bekostigen. Op die wijze zal het geld heel wat beter besteed zijn dan dat het als dividend in de zakken der aandeelhouders terecht komt.

— Dat mag allemaal waar zijn, Williame, maar ik vraag me af hoe wij in dat opzet zullen gelukken ? Wij beschikken hier niet over onze gewone hulpmiddelen en als wij trachten weg te komen zal Rooie Dick onmiddellijk alarm slaan. En zelfs, gesteld dat een onzer ongemerkt zou kunnen verdwijnen, dan is er nog altijd het probleem hoe we de bende om den tuin kunnen leiden. Zelfs met de hulp van Handerson zou het niet gemakkelijk zijn om de kerels te kunnen overmeesteren, die er onmiddellijk een schietpartij van zouden maken.

— Van al die bezwaren, die je daar opsomt, is er slechts één dat ik kan aanvaarden — antwoordde Rafles — namelijk de kwestie van Roode Dick. Wij moeten dus in de eerste plaats zorgen hem onschadelijk te maken.

— Maar dan gaan de overigen toch argwaan krijgen ? — merkte Brent op.

— Niet als Handerson zijn plaats inneemt. Onze brave reus is ongeveer van hetzelfde postuur als Rooie Dick en vergeet niet dat alles in volslagen duisternis zal geschie-

den. Het is een voordeel voor ons dat Rooie Dick hier alleen woont en door zijn norsch karakter weinig omgang heeft met andere menschen. Van dit voordeel zullen wij profiteren.

— Laat ons aannemen dat die hinderpaal uit den weg is geruimd — zei Brent — maar waar blijven wij dan met de andere leden van de bende en hoe zullen wij met het goud kunnen verdwijnen zonder dat het opvalt ?

— Mijn beste Charles, dat zijn dingen die wij niet vooruit kunnen bepalen. Alles zal van de omstandigheden afhangen, maar één ding is zeker, ik wil en zal dat goud hebben ! Laten wij dus geen verdere woorden meer verspillen en dadelijk aan het werk gaan. Moeilijk zullen wij het hierbij niet hebben, want ofschoon onze onvrijwillige gastheer mijn loopers onder zijn hoede heeft genomen, geloof ik niet dat deze deur veel weerstand zal bieden. Als we geluk hebben treffen we Rooie Dick op zijn bed aan en zal het ons niet veel moeite kosten zich van hem meester te maken.

* *
*

HOOFDSTUK III.

Beroering op Scotland Yard

Sinds het ongelukkige avontuur met John Rafles, waarbij de Politieinspecteur Marlowe onverwacht de hand had weten te leggen op den Groote Onbekende, die hem echter na een paar uur weer was ontglipt had de politiemann nog geen oogenblik rust gekend. In tegenstelling met de meesten, die door de stoutmoedige en brutale ontsnapping van John Rafles zich geheel terneergeslagen zouden gevoeld hebben, had deze tegenslag de energie en de koppigheid van Marlowe nog vermeerderd.

Na de ontvluchting van Rafles uit zijn cel in het hoofdbureau van Scotland Yard, had Marlowe bij zijn aankomst daar, onmiddellijk de situatie doorzien en verweet zich zijn eigen stomiteit, die hem de plannen van Rafles' helpers niet had laten doorzien. Het was voor hen inderdaad niet moeilijk geweest om eenmaal ze wegens hun zoogenaamde vechtpartij in een der cellen waren opgesloten, om de beide politiemannen, die Rafles bewaakten, te verschalken en den gentleman-inbreker te bevrijden. Hoe de inspecteur zich ook had ingespannen om het spoor van den vluchteling te vinden, niets echter had mogen baten en het leek of Rafles en zijn medeplichtigen in het Niet waren opgelost.

Met verbeterd woede, en tevens met het vaste voornemen den strijd later weer op te vatten, had Marlowe van verdere opzoekingen naar den Groote Onbekende moeten afzien. Andere bslommeringen trouwens waren hem spoedig te beurt gevallen, maar toch kon het succes dat de inspecteur bij zijn nieuwe ondernemingen boekte, zijn nederlaag tegen Rafles niet uit den geest verdrijven. Ook nu weer, tijdens de laatste conferentie bij Hoofdinspecteur Slowgate, had Marlowe voortdurend de figuur van Rafles voor oogen gehad. Nochtans was de nieuwe zaak die hem was opgedragen geworden, belangrijk genoeg opdat de inspecteur daaraan zijn volle aandacht zou wijden. Geruchten waren op de Yard binnengekomen dat de

onlangs opnieuw georganiseerde bende van «THE PANTHERS» die onder leiding stond van Scarlet Hawk een aanslag voorbereidde op de Continental Bank. Door een gelukkig toeval had de politie den avond tevoren de hand kunnen leggen op een zekeren Harry Dickson, een brandkastspecialist, die in de onderwereld van Londen bekend stond onder den bijnaam van Sloome Harry, waarvan de politie wist dat, zoo hij niet tot de bende der «PANTHERS» behoorde hij er tenminste heel nauw mee in contact stond.

Marlowe, die Sloome Harry ondervraagd had, had uit den kerel niet veel kunnen krijgen, maar de wijze waarop hij reageerde, toen de inspecteur hem over den beraamden aanslag op de Continental Bank sprak, zei hem meer dan boekdeelen. Tenslotte had Marlowe het nuttelooze van zijn pogingen om den boef tot spreken te brengen, ingezien en had onmiddellijk alles in het werk gesteld om meer over den beraamden bankroof te weten te komen. Op het oogenblik werden verschillende leden, die verdacht werden tot de bente te behooren, geschadwd, terwijl anderzijds was ontdekt geworden dat Dean Sloan, een der luitenants van Cullingham, wiens aankomst in Londen door de politie gesignaleerd was, in verbinding stond of blijkbaar in verbinding stond, met de bende der «PANTHERS».

Dit feit, gevoegd bij de andere geruchten, was voor Marlowe een bewijs genoeg dat er inderdaad een aanslag op een of andere bank werd voorbereid. Cullingham was inderdaad een genie op het gebied van bankovervallen en inbraken en het was een geweten, maar nog nimmer bewezen feit, dat de meeste plannen betreffende belangrijke en gecompliceerde inbraken vanuit alle werelddeelen eerst ter goedkeuring aan den Amerikaanschen gangster werden voorgelegd, voor tot actie werd overgegaan. Marlowe twijfelde dus niet langer aan het gerucht, en zijn eerste taak was geweest om te trachten Sloan te pakken te krijgen, om hem onder

een of ander voorwendsel voor enkele dagen veilig op te bergen, maar blijkbaar had de tegenpartij zulks voorzien en ondanks alle ijverige nasporingen bleef Sloan onvindbaar. Ook van den bendechef was er tot op heden geen het minste spoor gevonden en alle plaatsen waar hij gewoonlijk verbleef, waren zonder succes door de politie onderzocht geworden. De inspecteur twijfelde er niet aan dat de bende door de gevangenneming van Sloome Harry en de opzoekingen naar hun Chef op hun hoede gesteld, binnen den kortst mogelijken tijd hun slag zouden slaan. Wat Marlowe absoluut te weten wilde komen, was de kwestie of het hier inderdaad om een inbraak in de Continental Bank ging, want de mogelijkheid was niet uitgesloten dat de boeven dit gerucht zelf hadden verspreid om de politie om den tuin te leiden en op een andere plaats hun slag te slaan. Reeds voor de bank geopend werd had Marlowe zich dezen voormiddag bij den directeur van de Continental begeven en hem op de hoogte gebracht van de feiten. De man was eerst ongelooft geweest, maar tenslotte door den ernst van den inspecteur overtuigd, had hij beloofd opdracht te zullen geven de waakzaamheid in het bankgebouw te verdubbelen. Voor het overige kon hij Marlowe niets mededeelen dat van eenig nut zou kunnen zijn, want iets ongewoons was hem tot hertoe nog niet opgevallen. Tenslotte gaf hij Marlowe de verzekering dat hij onmiddellijk de politie op de hoogte zou brengen, indien hij langs zijn kant iets mocht ontdekken.

Zoover stonden de zaken, toen de rechercheur, die de opdracht had gekregen, Rooie Dick te schaduwen, bij den inspecteur binnentrad. De man zag er tamelijk terneergeslagen uit en het verhaal dat hij Marlowe deed was zoo zonderling en fantastisch dat deze laatste het moeilijk kon gelooven. Volgens het zeggen van den man was in den afgelopen nacht achterdocht opgewekt geworden toen voor de woning van Rooie Dick een auto was stilgehouden en twee mannen, die een zwaar pak zeulden, waren buitengekomen en hun vracht bliksemsnel in den wagen hadden gegooid. De rechercheur, die meer van de zaak had willen weten, was naar de auto toegelopen, doch vooraleer hij die kon bereiken, was de chauffeur er met razende vaart vandoorgegaan, samen met het pak en de beide dragers. Daarop had de politiemans alarm geslagen en had de achtervolging ingezet, maar daar het meer dan vijf

minuten had geduurd vooraleer hij in de doodsstille wijk een taxi had kunnen aanklappen, was al zijn moeite tevergeefs geweest. Teruggekeerd naar de woning van Rooie Dick, had hij die, nadat hij vergeefs had aangeklopt, aan een grondig onderzoek onderworpen, maar had niets verdachts kunnen vinden. Alleen was het hem opgevallen dat Rooie Dick, nadat hij eerst te bed was gegaan, om een of andere reden opnieuw was opgestaan. De rechercheur kon echter niet zeggen of dit gebeurd was nadat hij de beide mannen uit de woning had zien komen. Wel was hij er stellig van overtuigd, dat een der beide personen die hij gezien had, Rooie Dick was geweest, zoodat hij vermoedde, dat de inbreker van zijn afwezigheid had gebruik gemaakt om even te verdwijnen. Volgens zijn meening werd dit trouwens bevestigd door het feit dat, ongeveer een half uur na zijn onderzoek, Rooie Dick was komen opdagen. De rechercheur had zich wel gewacht om aan Rooie Dick uitleg te vragen, daar dit ongetwijfeld argwaan zou hebben gewekt. Toen hij echter werd afgelost had hij het toch geraadzaam gevonden om Inspecteur Marlowe op de hoogte te brengen van de geheimzinnige nachtelijke geschiedenis, daar er misschien verband zou kunnen bestaan tusschen al die verschillende dingen.

Bij het hooren van deze geschiedenis had Marlowe zijn wenkbrauwen gefronst. Hij had geen het minste idee wat al die geheimzinnigheid te beteekenen had en toch kon hij zich niet van den indruk ontmaken dat ze verband hield met den beraamden bankroof. Hij verkeerde een oogenblik in twijfel of hij Rooie Dick niet aan een ondervraging zou onderwerpen, maar verwierp dan tenslotte die idee. Indien beide mannen inderdaad met Rooie Dick in betrekking stonden, zou zijn ondervraging onmiddellijk argwaan wekken en was er kans dat de bende haar plannen geheel zou wijzigen. Wist Rooie Dick er echter niets van af, dan ging de zaak Marlowe niet verder aan en kon de politie van Houndich de afwikkeling ervan veilig overlaten.

Indien Marlowe echter had kunnen vermoeden, dat een van die beide personen die door den rechercheur waren opgemerkt, zijn aartsvijand JOHN RAFLES was geweest, zou hij heel anders hebben gereageerd en zou hij meer op zijn hoede zijn geweest dan nu het geval was.

De onderaardsche gang

Het gebouw van de Continental Bank bevond zich aan de West Boundstreet en was gebouwd op de grondvesten van een der vele kloosters, die tijdens den bloei van het Londensche Gemeenebest het godsdienstige leven binnen hunne muren concentreerde. De aandeelhouders van de bank waren hierdoor door op gelukkige wijze gediend geworden, daar de kelderingen, opgetrokken uit zware granietblokken, zonder al te hooge kosten en moeite tot stevige safes konden worden omvormd.

De overzijde van de straat, recht tegenover het bankgebouw, werd voor een deel ingenomen door herstelplaatsen van koetsen, die in tamelijk vervallen staat verkeerden, daar de moderne Londenaar weinig of geen gebruik meer maakten van de oude vervoermiddelen. De meeste dezer herstelplaatsen werden dan ook sinds jaar en dag als magazijnen gebezigd en tot berging van allerlei materialen, die geen onmiddellijken koper konden vinden. Slechts zelden werd er in en uitgereden om stocks uit te halen of op te stapelen. Indien de bewoners en bezoekers van West Boundstreet niet allen zelf zakenlui waren geweest, die het té druk hadden met het beredderen van hun eigen zaken, zou het hun opgevallen zijn dat er de laatste twee weken een meer dan gewone drukte heerschte in een dezer magazijnen. Het eigenaardige was, dat, ofschoon er dagelijks verschillende personen in en uit liepen die, aan hun kleeding te oordeelen, arbeiders waren, en toch geen materiaal in of uit gingen, het vernoemen waard.

Indien de surveilleerende agent van de wijk wat meer achterdochtig was geweest of wanneer iemand meer nieuwsgierig was geweest dan betamelijk wordt geacht in een straat als de West New Boundstreet, zou men zeer eigenaardige gedachten gaan koesteren zijn bij het zicht van die zoogenaamde arbeiders. Maar zooals reeds gezegd, in de West New Boundstreet had elkeen reeds genoeg te doen met zijn eigen zaken en de

agent van de wijk, grootgebracht in het traditioneele geloof dat de bezittende klasse min of meer geheiligd is, dacht er eenvoudig niet aan iets kwaads te zien in alles wat in en rond zijn buurt omging.

Hij zou nochtans zéér verwonderd en buiten zichzelf zijn geweest en zijn geloof in de onschendbaarheid van straten als West New Boundstreet zou een ergen deuk hebben gekregen, wanneer hij een kijkje had kunnen nemen in een der kelders van het magazijn in kwestie. Waarschijnlijk zou hij zich afgevraagd hebben waar al die aarde vandaan kwam, die links en rechts werd opgehoopt en die blijkbaar pas opgedolven was. En wanneer hij zijn wandeling zou hebben voortgezet, gesteld dat hem daar door de «ondernemers» verlof toe was gegeven, zou hij zich verbaasd hebben afgevraagd waarheen die tunnel wel mocht leiden, waaraan nu de laatste hand werd gelegd. Verder zou hij ook Marlowe op de hoogte hebben kunnen brengen, waar Slohan en de chef der «PANTHERS», welke beide mannen vruchteloos werden opgezocht, gebleven waren. Indien de agent er dan nog geen vermoeden zou van gehad hebben, dan zou Inspecteur Marlowe hem wel met een paar woorden verteld hebben tot welk doel die tunnel dienen moest.

De lezer, meer vertrouwd met de plannen van de bende, zal waarschijnlijk reeds lang vermoed hebben wat de bende in het schild voerde. Het idee van den bendechef om door middel van een onderaardsche gang het doel van zijn operatie te bereiken, was zeker niet nieuw, maar bood in de huidige omstandigheden heel wat voordeelen, zoolang het graafwerk ongemerkt kon geschieden. En vermits dit hier het geval was, want de bende had zich maandenlang voorbereid en toen reeds het groote magazijn gehuurd en doen ontruimen, was er niemand die het in zijn hoofd zou gekregen hebben iets kwaads te vermoeden, terwijl aan den anderen kant geen mensch ooit het magazijn

betrad, behalve de leden van de bende der «PANTHERS».

Een paar maanden geleden reeds had Scarlet Hawk, de bendeleider, met de voorbereidingen van de boring een aanvang doen nemen en het werk was nu reeds zoover gevorderd dat de voet van den vroegeren kloostermuur was bereikt en men slechts het oogenblik afwachtte om in de Continental Bank binnen te dringen. Ongetwijfeld was Scarlet Hawk iemand die zeer goed vertrouwd was met het ingenieurswerk, want het werk was, hoe primitief het ook aandeed, naar alle regelen der kunst aangelegd. Vooreerst had men een verticale schacht gegraven van ongeveer tien m² opening en die een geheele ruimte en een der kelders innam. Tevens moest de chef zeer goed op de hoogte geweest zijn van het vroegere Londensche riolennet, want zijn berekeningen waren zoo gemaakt dat de schacht na enkele meters graafwerk daarin uitmonde. Dit had het aanleggen van de gang, die naar de Continental Bank moest leiden, heel wat vergemakkelijkt en ofschoon de oude rioleering ietwat schuin liep, had Scarlet Hawk er toch dankbaar gebruik van weten te maken. Op een bepaalde plaats was hij dan begonnen met het aanleggen van een tunnel, die een doormeter had van ongeveer twee meter en waarin een man gemakkelijk rechtop kon staan en zich tamelijk goed bewegen. Men had slechts een twintigtal meters graafwerk dienen te doen en het nieuwe gedeelte was zorgvuldig geschoord, terwijl voor het vervoer van de aarde gebruik werd gemaakt van een kipwagentje dat op een miniatuuerspoor liep. In afwachting op het oogenblik dat een aanvang zou worden gemaakt met het doorboren van den muur die de gang scheidde van de safes der Continental Bank, waren de bendeleden bezig met het laatste schoorwerk, terwijl tevens de grond vaster werd aangestampt, met het oog op het vervoer der zware goudstaven.

Scarlet Hawk, samen met Sloan, ging voor het laatst nog eens alle détails na van het plan tot inbraak, waaraan Cullingham zijn goedkeuring had gehecht en een paar te vaag gebleven onderdeelen nauwkeurig had omljnd.

Het licht in de gang, waar slechts op regelde afstanden een viertal kleine elektrische gloeilampjes brandden, was schaarsch en herhaaldelijk moest de bendechef van een

zeer krachtige zaklantaarn gebruik maken om het schema te controleeren. Tenslotte geheel bevredigd over het onderzoek wendde hij zich tot Sloan en zei :

— Tot hiertoe is alles in orde. Dezen namiddag, na vijf uur, wanneer de bank gesloten is en wij er zeker van kunnen zijn dat niemand zich nog naar de safes zal begeven, beginnen wij aan den muur. Volgens mijn berekeningen zal het ongeveer vijf tot zes uur duren, vooraleer we zoover zullen zijn dat de eerste granietblok kan worden weggenomen. Ik heb er rekening mee moeten houden dat de gewone elektrische leiding hier te zwak is voor onze zware elektrische boor, zoodat we slechts een middelmatige kunnen gebruiken. Dat zal het werk met een paar uren vertragen, maar zelfs rekening houdend met nog onvoorziene moeilijkheden, zullen wij te elf uur vannacht met ons werk klaar zijn. Als dan die twee Parijsche knapen werkelijk voor hun taak opgewassen zijn, kunnen wij tusschen middernacht en één uur met het transport van het goud aanvangen.

Sloan knikte en vroeg :

— Wat ben je van plan met die twee potkijkers aan te vangen ? Is het je werkelijk ernst om hun het aandeel in den buit te geven, dat je hun hebt toegezegd ? Dat zul je dan van je eigen aandeel moeten geven, want je weet dat mijn baas erop staat 25% van de brutowinst te ontvangen.

Scarlet Hawk haalde onverschillig de schouders op en met een gemeenen grijns Sloan bekijkend, zei hij :

— Laat dat maar aan mij over ! De tunnel is niet al te stevig en als het goud veilig is weggebracht, ligt een ongeluk in een klein hoekje.

— Ben je van plan... ? — vroeg Sloan nieuwsgierig.

— De tunnel te doen instorten ? — viel Scarlet Hawk hem in de rede. — Wat dacht je anders ? Hoofdzaak is te zorgen dat het een ongeluk lijkt, zoodat hun Parijsche vrienden, indien ze die hebben, geen argwaan krijgen.

— Enfin — zei Sloan — dat is jouw zaak. Van het oogenblik dat mijn baas zijn deel krijgt kun je verder doen wat je wilt, dat is onze zaak niet.

Beide boeven keken elkaar even veelbe-

teekenend aan en op dat korte oogenblik werd over het leven van Rafles en Brent besloten, zonder dat deze eenig vermoeden hadden wat hun in den komenden nacht te wachten stond.

*
* * *

Terwijl al deze gebeurtenissen zich afspeelden in den morgen, volgend op den nacht, waarin Rafles en Brent door de bende der «PANTHERS» waren aangeworven geworden om de kluis van de Continental Bank te forceeren, zaten beide vrienden als naar ouder gewoonte in de ruime bibliotheek van de woning van Lord Williame Aberdeen. Rafles en Brent hadden slechts enkele uren rust genomen, maar na een verkwikkend bad en een half uurtje lichaamsbeweging, waren ze even fit als hadden ze een volledige nachtrust genoten.

Een stevig ontbijt, opgediend door den zwijgzamen, ouden kamerknecht, Gaston, die zijn meester tot in den dood verknocht was, had verder alle eventueele sporen van vermoeidheid doen verdwijnen. Na dit maal hadden de vrienden zich, zooals gezegd, in de ruime bibliotheek teruggetrokken en rookten zwijgend een cigaret, met zorg gekozen uit het sandalenhouten kistje, dat zich op het rooktafeltje bevond. Beide mannen zaten in een lederen clubfauteuil en het was Brent, die het eerste het stilzwijgen verbrak.

— Geloof je, Williame, dat onze brave Handerson geen gevaar loopt ? — vroeg hij. — Indien de bende er achter moest komen dat hij de plaats van Rooie Dick heeft ingenomen, zouden ze korte metten met hem maken.

— Ik denk, Charles, dat de «PANTHERS» op het oogenblik héél andere dingen om handen hebben dan nuttelooze bezoeken te gaan afleggen bij Rooie Dick. Als Handerson zich aan de afspraak houdt en het huis niet verlaat, iets waaraan ik niet twijfel, is hij ginds even veilig als hier, — antwoordde Rafles.

— Ik mag het lijden — zei Brent met een zucht. — De geheele geschiedenis hangt me trouwens de keel uit. Het is een van de gevaarlijkste ondernemingen, die wij tot hier toe hebben meegemaakt, en je weet Williame, dat ik niet graag op het toeval vertrouw.

Rafles keek den jongen man even onder-

zoekend aan met zijn staalgrijze oogen en er was een vleugje weemoed in zijn woorden, toen hij, na den laatsten zin van Brent, opmerkte :

— Niets belet je je terug te trekken, Charles ; je weet hoezeer ik je medewerking bij mijn ondernemingen op prijs stel, maar als je werkelijk vindt dat het té gevaarlijk is, zal ik je er niet hard over vallen als je liever niet langer meedoet.

Een hoogroode blos kleurde de wangen van Brent en verwijtend antwoordde hij :

— Je weet wel, Williame, dat ik dat alles niet voor mezelf zeg en dat ik je steeds zal volgen, wat je ook doen wilt, maar ik denk hierbij vooral aan onzen braven Handerson, die reeds zoo dikwijls zijn leven voor ons gewaagd heeft, en ik zou niet graag willen dat hem iets overkwam. Voor het overige hoop ik dat je van mijn hulp nog altijd gebruik zult kunnen maken.

— Daar hoef je niet aan te twijfelen, Charles — antwoordde Rafles — ik ken geen twee meer vertrouwde vrienden dan jij en Handerson voor mij zijn. Wat dezen laatste betreft, daarover zul je je niet lang meer ongerust hoeven te maken, want zoo aanstonds zullen wij hem gaan vervoegen.

— Lijkt het je niet gevaarlijk op klaarlichten dag het huis van Roode Dick binnen te gaan ? — vroeg Brent. — Vergeet niet den politieagent van dezen nacht die ons trachtte te verhinderen met Rooie Dick weg te komen. Het zou me niet verwonderen als er op Scotland Yard iets van de plannen van «THE PANTHERS» was uitgelekt ; dat zou dan tevens inhouden dat sommige leden van de bende geschaduwd worden en uit dat oogpunt is de aanwezigheid van den rechercheur verleden nacht dan ook gemakkelijk te verklaren. Volgens mij, Williame, zitten wij in een volmaakt wespennest en het is vooral daarom dat ik mij ongerust maak over Handerson.

Rafles wreef peinzend over zijn linkerwang en na even te hebben nagedacht zei hij :

— Ik moet bekennen Charles, dat ik aan die mogelijkheid ook reeds heb gedacht, maar dat is juist een reden te meer om Handerson te gaan opzoeken en op alle eventualiteiten voorbereid te zijn Zelfs afgezien van de gebeurtenis van verleden nacht, zou ik er toch niet aan gedacht hebben om zoo

maar zonder voorzorgen de woning van Rooie Dick binnen te wandelen. Ik heb echter opgemerkt dat zich achter de woning van Rooie Dick een stuk braakliggende grond bevindt, slechts door een schutsel van de straat afgescheiden. Waarschijnlijk zal men wel den voorkant van het huis bewaken, maar men zal er niet aan denken, ofwel te laat, om ook de achterzijde in het oog te houden. Het is een geluk voor ons dat een deel der krotten daar neergehaald werden, juist voor de oorlog uitbrak, zoodat men

geen kans heeft gezien nieuwe gebouwen op te trekken. Maar nu genoeg gepraat, we zullen opnieuw onze vermomming van gister avond aantrekken en ons dan vlug op weg begeven.

Met deze woorden scheidde Raffles van Brent en beide vrienden begaven zich naar hun respectievelijke kamers, nadat ze afgesproken hadden elkaar binnen een half uur, kant en klaar voor de onderneming van den komenden nacht, terug te zien.

*
* *

HOOFDSTUK V.

Inspecteur Marlowe zet zijn strikken uit

Laat in den namiddag van denzelfden dag had inspecteur Marlowe een langdurig onderhoud met zijn chef. Wat er eigenlijk besproken werd bleef voor iedereen geheim, maar het nieuws moest wel van zéér groot belang zijn geweest, te oordeelen althans naar de maatregelen die onmiddellijk op dit gesprek gevolgd waren.

De tienpootige agenten, die door inspecteur Marlowe waren uitgezocht en opdracht hadden gekregen zich op een nachtelijke expeditie voor te bereiden, gisten tevergeefs naar het doel van den tocht, zonder echter ook maar iets wijzer te worden. Alleen konden ze wel vermoeden dat er belangrijke dingen op til waren. Het gebeurde inderdaad zelden dat zij geconsigneerd werden en dat er uitdrukkelijk verbod werd opgelegd de lokalen van de Yard te verlaten, tot op het oogenblik dat de expeditie een aanvang zou nemen.

Inspecteur Marlowe was den ganschen dag druk in de weer geweest en had iedereen die in zijn omgeving kwam, tot zelfs zijn chef, Hoofdinspecteur Slowgate toe, opgejaagd en tot het uiterste geprikkeld.

Het moet echter gezegd worden dat inspecteur Marlowe, gedreven door een ontbarenden wil om op den kortst mogelijken tijd de bedoelingen van de bende der «PANTHERS» te achterhalen, in dit opzet voor een groot deel was geslaagd, en dat dit slagen vooral verband hield met den noesten ijver en de onverzettelijkheid waarmee hij had gewerkt, ijver, waardoor de anderen op de Yard als het ware zelf werden voortgedreven, zoodat op enkele uren werk werd gedaan waar in andere omstandigheden dagen voor noodig waren geweest.

Met de genialiteit van een veldheer had inspecteur Marlowe zijn plannen opgemaakt en elk détail werd door hem tot in de puntjes afgewerkt. Spionnen en rechercheurs hadden de geheele wijk van Houndich afgegraasd naar nieuwtjes en reeds kort na het middaguur had de inspecteur, uit den over-

vloed van gegevens, die hem voortdurend werden verstrekt, reeds enkele belangrijke inlichtingen kunnen opdieneu.

Het eerste wat hem op die wijze tot zekerheid werd, was, dat de «PANTHERS» het inderdaad gemunt hadden op de Continental Bank. De bewijzen die hij daarvoor in handen had gekregen waren duidelijk en zonder eenig voorbehoud. Toen hij zoo ver gekomen was bleven er nog alleen de wijze waarop die inbraak zou plaats hebben, en wat nog belangrijker was, de datum en het uur waarop de boeven hun slag zouden slaan. Ieder andere dan inspecteur Marlowe zou reeds tevreden geweest zijn met het bereikte resultaat van dien dag, maar de inspecteur, die ervan overtuigd was dat de bende er alles op zou zetten om zoo vlug mogelijk toe te slaan, gunde zichzelf en ook de anderen geen minuut verpoozing.

Uur na uur zat hij over de rapporten gebogen die hem langs alle kanten toekwamen en van ieder feit dat hem maar enigszins verdacht leek of waarvan hij vermoedde dat het in verband kon staan met zijn onderzoek, maakte hij een korte notitie in zijn bloc-note, die reeds met allerlei gegevens volgekribbeld was. Ondanks de vertrouwdheid met het vak, de routine en de intelligentie waarover inspecteur Marlowe beschikte, viel het hem lang niet mee om uit dien overvloed van onbenullige, valsche en geheel buiten de kwestie staande informaties datgene uit te visschen dat **werkelijk van belang** was en hem inlichtte over de plannen der dievenbende. Reeds twijfelde hij eraan of hij denzelfden dag nog iets naders te weten zou komen en een wanhopig gevoel van machteloosheid overviel hem, toen plots zijn aandacht gevestigd werd op enkele zinsneden uit het laatste rapport dat hem was toegekomen.

Een glimlach verhelderde zijn gelaat en met een energieke beweging wischte hij zich het zweet van zijn voorhoofd en streek zijn natte haarslierten glad. Dát was het dus ! Zijn vermoeden was dus wel juist geweest

en het bewijs dat de «PANTHERS» in den komenden hun slag zouden slaan lag nu klaar en duidelijk vóór hem. Op zichzelf genomen zou het bericht dat hem zooeven onder oogen was gekomen hem misschien weinig of niets hebben gezegd. In verband echter met de gegevens die hij tot hiertoe reeds verzameld had, vormde het voor hem de sleutel tot het geheel. Tijdens het onderzoek bij de verschillende garagehouders was het namelijk gebleken dat voor den komenden nacht een zware vrachtwagen was gehuurd geworden door een der leden van de bende der «PANTHERS», die met den auto onmiddellijk was weggereden, met de stellige belofte dat het voertuig den volgenden morgen zou worden terugbezorgd. Inspecteur Marlowe dacht er niet aan om den wagen te doen signaleeren en op te sporen, veel liever wilde hij de dieven een strik spannen, waaruit ze zich met geen enkel middel zouden weten te bevrijden, en waarbij ze op heeterdaad zouden betrapt worden. Het interesseerde hem nu niet veel meer te achterhalen op welke wijze den diefstal zou plaats vinden, want om hun plan uit te voeren zouden ze in het bankgebouw dienen binnen te dringen en dan had Marlowe hen waar hij hen hebben wou. Onmiddellijk had de inspecteur zich naar zijn chef begeven en deze zijn plannen ontvouwd. Inspecteur Marlowe zelf zou zich in verbinding stellen met den directeur der bank om hem op de hoogte te brengen van de feiten en om verder overleg te plegen wat er ten opzichte van de nachtwakers die er steeds het toezicht uitoefenden, diende te gebeuren.

Zonder moeite had Marlowe den zeer geschokten directeur der Continental Bank er toe kunnen overhalen, de politie volledig de vrije hand te laten. Zooals de inspecteur aan zijn chef mededeelde, wenschte hij geen enkel risico te nemen en was hij van oordeel dat de plaats der nachtwakers moest worden ingenomen door twee betrouwbare politiemannen. Het kwam er vooral op aan de boeven den indruk te geven dat het terrein volledig vrij was en dat de politie geen lucht had gekregen van wat de bende in het schild voerde. Wel was het een handicap dat de inspecteur niet wist hoe en op welk uur de inbrekers het gebouw zouden binnendringen. De plattegrond van het bankgebouw welke de directeur hem ter beschikking had gesteld, maakte Marlowe al niet veel wijzer. Er zat dus niet anders op dan dat hij

zijn manschappen zoodanig opstelde, dat de ontsnapping van de boeven praktisch uitgesloten was, ten ware ze over vleugelen beschikte en dat was iets dat Marlowe hun heelemaal niet toedichtte. Te dien einde koos de inspecteur persoonlijk de manschappen uit, die samen met hem het bankgebouw zouden betrekken, terwijl hij verder opdracht gaf twee bemande overvalswagens klaar te houden, die op het eerste sein, op het oogenblik dat de bendeleden in het gebouw waren omsingeld, zouden uitrukken. Ten overvloede gaf Marlowe opdracht de posten in de nabijheid van de bank klokslag twaalf uur te alarmeeren en alle toegangswegen te bloceeren. Vooral drukte de inspecteur erop scherp uit te kijken naar een vrachtwagen waarvan hij het model mededeelde en zonder aarzelen daarop het vuur te openen indien de chauffeur ervan zou trachten op de vlucht te slaan.

Toen hij zoover klaar was gekomen en zijn plan de campagne tot in de minste bijzonderheden was voorbereid, was de avond reeds ver gevorderd. Inspecteur Marlowe gunde zich enkel den tijd op zijn bureau vlug een paar belegde broodjes en een kop koffie naar binnen te werken, ging alles nog eens tot in de puntjes na, om te zien of er soms ergens iets was, dat niet klopte, maar tot zijn groote tevredenheid kon hij niets ontdekken, daar het bleek dat hij geen enkele mogelijkheid over het hoofd had gezien. Voldaan over den uitslag van dit laatste onderzoek begon de inspecteur met de uitvoering van zijn tot in de kleinste bijzonderheden opgemaakt plan de campagne. De agenten, die de bewakers moesten vervangen hadden reeds enkele uren tevoren hun post gaan betrekken, terwijl de mannen wier plaats ze hadden ingenomen op het hoofdbureau in veiligheid werden gebracht, tot na den afloop van de expeditie.

De inspecteur ging echter zéér voorzichtig te werk. Hij wist dat de minste vergissing van zijnentwege, de boeven achterdochtig zou maken en voor hen een reden zou zijn om hun inbraak uit te stellen. Daarom ook had inspecteur Marlowe er de voorkeur aan gegeven een geheel anderen weg te kiezen om het bankgebouw te bereiken, dan iemand ooit zou hebben kunnen veronderstellen. Te dien einde koos Marlowe een huis dat langs de achterzijde aansloot bij den achterkant van het bankgebouw. De bewoners ervan, een oude rentenier met zijn knecht, werden

onder de hoede van een der agenten achtergelaten, zoodat inspecteur Marlowe alle zekerheid had dat er niets zou zijn dat argwaan zou kunnen opwekken. Eenmaal in het bankgebouw aangekomen, posteerde de inspecteur zijn manschappen op door hem vooraf aangeduide plaatsen, waarbij vooral de toegang tot de safes niet uit het oog werd verloren. Nadat hij alles nog eens duchtig had gecontroleerd en de agenten nog eens duidelijk op hun taak te hebben gewezen, installeerde inspecteur Marlowe zich in het bureel van den directeur, de hand bij de telefoon om bij het minste teeken van onraad de overvalswagens te alarmeeren.

Hadde de inspecteur ook maar één oogenblik kunnen vermoeden dat hij dienzelfden nacht zich opnieuw tegenover zijn aartsvijand JOHN RAFLES zou bevinden, dan zou hij zeker niet zoo gerust geweest zijn in den afloop van den strijd, terwijl hij tevens zijn voorzorgen minstens zou verdriedubbeld hebben. En van zijn kant zou ook Rafles zich niet zoo gemakkelijk in dit laatste avontuur hebben gestort, indien hij geweten had dat inspecteur Marlowe de bende der «PANTHERS» zóó dicht op de hielen zat en alleszins zou hij dan zijn voorzorgsmaatregelen verdubbeld hebben.

*

* *

HOOFDSTUK VI.

Een inbraak met hindernissen

Zonder veel moeite waren Rafles en Brent erin geslaagd de woning van Rooie Dick langs den achterkant te bereiken en hadden zich hierbij kunnen verzekeren dat hun tocht aan niemand was opgevallen. Handerson die den geheelen nacht was wakker gebleven om elke eventualiteit van verrassing uit te schakelen, begroette beide mannen met vreugde. Brent had een zucht van verlichting geslaakt toen hij van Handerson vernam dat alles normaal was verlopen en niemand ook de verdwijning van Rooie Dick had opgemerkt. De drie mannen maakten het zich, voor zoover de primitieve middelen waarover ze konden beschikken het toelieten, zoo gemakkelijk mogelijk en Handerson was dadelijk druk in de weer om met den voorraad ingeblikte eetwaren waarvan Rafles en Brent een partij hadden meegebracht, een maal te bereiden. Bij zijn snuffeltocht in de keuken had hij daarenboven de hand kunnen leggen op tal van andere dingen, zooals aardappelen, specerijen, koffie en meer dergelijke ingrediënten die in de keuken worden aangewend. Want Handerson was niet alleen een uitmuntend chauffeur en mecanicien, maar was even handig in het hanteeren van potten en pannen en was in staat met de geringste middelen een maal te bereiden dat zelfs de meest verwende aanhanger van Lucullus niet zou hebben vermaad.

De drie mannen sleten hun uren op de best mogelijke wijze, die de gegeven omstandigheden toelieten en bepaalden nauwkeurig hun plannen voor zoover zij op de gebeurtenissen konden vooruitloopen. Zij wisten alle drie heel goed dat een goed deel van hun succes afhankelijk was van de wijze waarop de dingen al dan niet een normaal verloop zouden nemen, terwijl ze tevens betrouwen op hun jarenlange ervaring die hen in staat stelde op elke verrassing bliksemsnel te reageeren. Brent en Handerson hadden daarenboven een volledig betrouwen in de kunde van den man, wiens leven en avonturen ze reeds zoolang hadden gedeeld en die

op de meeste critieke momenten steeds bewijzen had geleverd van zijn onweergaloozen durf en wonderlijke helderheid van geest.

Hoofdzaak was, zei Rafles, op het juiste oogenblik toe te slaan om met het goud te verdwijnen. Daarom moest er vooral gelet worden op Sloan en Scarlet Hawk, want zonder twijfel zou de eerste bij den minsten argwaan die bij hem zou worden opgewekt tot een schietpartij overgaan, terwijl de bendechef zijn mannen zóó onder den duim scheen te hebben dat ze ieder bevel blindelings zouden uitvoeren. Rafles nam de taak op zich vooral die beide mannen in het oog te houden, terwijl Brent en Handerson opdracht kregen zich desgevallend met de overige bendeleden te bemoeien.

— Wat wij vooral moeten vermijden — zei Rafles — is dat wij de laatsten in de tunnel blijven, want als mijn voorgevoel me niet bedriegt ben ik ervan overtuigd dat Scarklet Hawk ons wel eens een vuilen toer zou kunnen spelen. Als ik mij niet vergis is het deel van de buit dat wij hebben geëischt hem lang niet meegevallen en ik twijfel er niet aan of hij zal alle mogelijke moeite doen om zich op een of andere wijze van ons te ontmaken, zonder dat het hem een cent zou kosten. Gelukkig heeft hij er geen vermoeden van dat wij niet alleen ons bedongen aandeel, maar ook de rest in de wacht willen slepen en hebben wij het voordeel op alle eventualiteiten voorbereid te zijn, iets wat Scarlet Hawk en Sloan niet kunnen zeggen.

Rafles drukte Handerson vooral op het hart zoo brutaal mogelijk tegen hem en Brent op te treden, want de reus vooral zou de factor van verrassing zijn waardoor de bendechef in zijn plannen zou worden gedwarsboomd.

Zoo naderde langzaam het uur waarop de mannen zich naar het magazijn in de West New Boundsstreet moesten begeven en voor alle zekerheid werkte Rafles Handerson nog een beetje bij en bevestigde hij de roode pruik nog eens extra stevig op het hoofd van

den reus. Het was een voordeel dat alles zich in halve duisternis zou afspelen zoodat de zwaardere bouw die Handerson van Rooie Dick onderscheidde in geen enkele omstandigheid zou opvallen.

Tenslotte was Rafles geheel voldaan over het bereikte resultaat en Brent moest toegeven dat de gelijkenis zóó sprekend was dat hij zelfs zou gezworen hebben dat hij zich voor Rooie Dick bevond, indien hij niet beter hadde geweten. Met meesterlijke hand had Rafles zelfs kunnen bereiken de dierlijke uitdrukking die het gelaat van Rooie Dick weerspiegelde, natuurgetrouw weer te geven, zoodat het leek alsof de oogen van den reus kleiner waren geworden en een loevenden blik bezaten.

Het was ongeveer elf uur in den avond toen de drie mannen het huis van Rooie Dick verlieten om zich naar de afgesproken plaats te begeven. De mist die den vorigen nacht de straten van Londen had gevuld, was iets minder ondoordringbaar, maar toch was het niet mogelijk bij het licht der straatlantaarns meer dan twintig passen ver te zien. Zonder zich te overhaasten en alsof het een pick-up uitstapje gold en niet een tocht waarbij hun leven het grootste gevaar liep, begaven de drie vrienden zich op weg, zonder aarzelen en zonder dat een spier van hun gelaat zich vertrok.

*
* *

Hoe meer het uur naderde waarop de inbraak zou plaats vinden, hoe grooter werd de spanning, die onder de leden der «PANTHERS» heerschte. De meest kalme was de Amerikaan Sloan, die samen met den bende-leider aan een tafeltje zat in een der keldervertrekken waar, buiten de wachtpost in de tunnel de geheele troep reeds verzameld was, buiten Rooie Dick en de twee zoogezegde Parijzenaren. Van tijd tot tijd wierp Scarlet Hawk een blik op zijn polshorloge, waarvan de wijzers slechts traag vooruit gingen. Het door-boren van den granieten muur had minder tijd gekost dan de bende-leider voorzien had en hij mopperde in zich zelf over het uitblijven van de drie afwezigen ofschoon hij zelf bevolen had dat ze eerst om half twaalf op post moesten zijn. Hij had dit uur gesteld uit voorzorg, om te beletten dat de Parijsche inbrekers nauwer contact zouden kunnen nemen met de leden van zijn bende, daar hij den vorigen nacht duidelijk had opgemerkt dat sommigen zij-

ner mannen een al te groote bewondering voor de kunde der beide indringers hadden aan den dag gelegd. Hij wist dat, ofschoon zijn mannen alle bevelen van hem stipt uitvoerden, sommigen van hen geen oogenblik zouden aarzelen om de partij der beide anderen te kiezen in geval zijn plan om hen in de instorting van den tunnel te doen omkomen, zou mislukken. In dat geval rekende hij erop dat Sloan de beide mannen voor zijn rekening zou nemen, want deze had hem reeds halvelings doen verstaan dat hij tegen een billijke vergoeding daar wel voor te vinden zou zijn. Sloan was iemand die van het dooden zijn beroep had gemaakt en op dat gebied geen enkele scrupule kende, zoo dit hem een behoorlijke winst opleverde.

Scarlet Hawk bekeek even van terzijde de bendeleden, die op een paar passen afstand van hem aan twee ijzeren tafeltjes hadden plaats genomen en den tijd met rooken dooden in het hun opgelegd diep stilzwijgen. De chef zag hoe sommige blikken nu op hem waren gericht, onmiddellijk werden afgewend toen hij het hoofd in hun richting keerde. Er heerschte slechts zeer weinig vertrouwen tusschen hem en zijn ondergeschikten en met diepe voldoening dacht hij eraan hoe de opbrengst van deze inbraak hem in staat zou stellen alle banden met hen te verbreken en Engeland voor goed te verlaten. Reeds lang had hij op zulke gelegenheid gewacht en dat was ook de rede geweest waarom hij zich met zijn kleine troep mannen niet had willen aansluiten bij een grotere organisatie. Die houding was bij velen niet in goede aarde gevallen en niet zelden had Scarlet Hawk voor een onverwachte messteek of voor een schot uit het duister gevreesd op sommige donkere avonden toen hij zich naar «THE BLACK RAT» begaf.

Nogmaals keek de bende-leider naar het uur en reeds wilde hij zich in bittere termen uitlaten over het telatkomen van Rooie Dick en diens onvrijwillige gasten, toen het afgesproken signaal werd gegeven door den man die de toegangdeur bewaakte en op die wijze te kennen gaf dat de laatste medeplichtigen waren aangekomen. Kort daarop traden de drie mannen de kelderruimte binnen, gevolgd door den portier wiens taak nu afgelopen was en aan het transport der goudstaven eveneens moest meehelpen.

Zonder nog een oogenblik te verliezen en gehaast als wilde hij den verloren tijd in-

halen gaf Scarlet Hawk het bevel om zich naar de tunnel te begeven. Hij had daarbij geen woord tot Rafles en Brent gesproken en Rooie Dick had hij met een onverschilligen hoofdknik verwelkomd. Door al deze dingen speelde de bendeleider, zonder het zelf te weten, in Rafles' kaart want diens eenige bekommernis was geweest dat het werk in de tunnel nog niet ten einde zou zijn geweest en dat Handerson door zijn omgang met sommige kennissen van Rooie Dick zich door een of ander zou verraden hebben. Het feit echter dat men zich onmiddellijk naar de kluis kon begeven, stelde Rafles in dit opzicht gerust en hij zag met genoegen dat Handerson de hem opgelegde rol nauwgezet vervulde en niet naliet zich brutaal tegenover Rafles en Brent aan te stellen, houding die een goedkeurenden blik van Scarlet Hawk wegdroeg.

Op zijn tocht naar de kluis moest Rafles, die zelf een zeer kundig ingenieur was, toegeven dat Scarlet Hawk ongetwijfeld groote capaciteiten bezat. Hij bewonderde den man ook om het nut dat hij had weten te halen uit de oude rioleering van Londen en waarvan hij de aanwezigheid zeker van te voren had geweten. Rafles nam alles zorgvuldig op en prentte zich de minste bijzonderheid in den geest. Zijn aandacht werd vooral getrokken naar de steunbalken die de door de bendeleden gegraven tunnel, schraagden. Het viel hem daarbij op dat het weinig moeite zou kosten om door het wegnemen van de twee bijzonderste peilers aan den toegang van de tunnel, het geheel als een kaartenhuisje ineen te doen storten. Door een lichten duw van zijn elleboog in Brent's zijde bracht hij deze op de hoogte van zijn ontdekking, waarop de jonge man hem een blik toewierp waaruit Rafles kon besluiten dat hij de situatie begrepen had. Er was echter geen tijd om hierover na te denken, want reeds was een deel van de bende langs het manshooge gat in den granietwand in de kelders van het bankgebouw aangeland en was het de beurt aan Rafles en Brent om zich door de opening naar binnen te werpen. Achter hen volgde Handerson in de vermomming van Rooie Dick, en de stoet werd gesloten door Scarlet Hawk en Sloan, beiden gewapend met een krachtige elektrische zaklamp.

Bij het binnentreden in de kluis kon Rafles bij het licht der twee lampen duidelijk zien dat de eigenaars der bank alle voorzorgen hadden genomen om een inbraak langs de

kluisdeur geheel onmogelijk te maken. Dit gedeelte inderdaad bestond uit een meterdikke muur van gewapend beton, langs den binnenkant voor alle veiligheid afgesloten met platen chromstaal ter dikte van een duim. De deur die toegang tot de schatkamer verleende was uit één stuk en zonder naad en sloot hermetisch in haar sponningen. Weliswaar had de bank nog niet de gelegenheid gehad haar safe van de laatste technische uitvindingen te voorzien, zoodat de deur niet zooda in sommige meer moderne banken, slechts op bepaalde uren van den dag kon geopend worden, maar toch was het Rafles duidelijk dat de «PANTHERS», indien zij zich tegenover die deur hadden bevonden, zonder het minste succes den aftocht hadden moeten blazen. Zelfs nu ze zich binnen in de kluis bevonden, zou het gewoon inbrekersgereedschap zeer slecht bruikbaar geweest zijn en hadden ze ongetwijfeld genoeg moeten nemen met den inhoud van een paar der talrijke cassettes. Het bleef een open vraag of hun «specialist» er in geslaagd zou zijn de duimdikke stalen deur te forceeren van de groote, ingemetselde brandkast, waar zich volgens het zeggen van Scarlet Hawk, de ongemunte goudvoorraad, die het particuliere eigendom was der bank, zich bevond. Deze deur toonde veel gelijkenis met die welke Rafles en Brent in de kelderingen van «THE BLACK RAT» met zoo veel succes hadden opengemaakt. Alleen viel het Rafles op dat de deur van de huidige brandkast minstens dubbel zoo dik was en blijkbaar bestand tegen gewone inbrekerswerktuigen. Zooda in den kelder van «THE BLACK RAT» gebeurd was, hadden de bendeleden zich in een halven kring rondom de beide Parijzenaren geschaard, en keken met ingehouden adem toe hoe de kleinste der twee zich geheel verlatend op zijn gevoelige vingertoppen en zijn scherp gehoor, de combinatie van het cijferslot trachtte te vinden. Rafles die den bos loopers hem door Rooie Dick den nacht tevoren ontnomen weer in zijn bezit had, keek kalm toe, zonder een oogenblik aan het succes van Brent te twijfelen. Toch bleek het dat de jonge man meer last had dan den vorigen nacht om zijn opdracht tot een goed einde te brengen en Scarlet Hawk wiens zenuwachtigheid ten top was gestegen, was op het punt zich naar den jongen man te begeven, blijkbaar om deze tot meer spoed aan te zetten, toen Brent, na meer dan een uur ingespannen arbeid, het

hoofd oprichtte en met een zucht van verlichting het aan Rafles overliet om met zijn loopers het zéér ingewikkelde slot te openen. De tijd die Rafles aan zijn taak besteedde was juist voldoende om Scarlet Hawk toe te laten de cigaret die hij had opgestoken op te rooken. Een onderdrukt dierlijk gegrom kwam uit de keel van den bendeleider toen de zwarte brandkastdeur gereischloos op haar hengsels opendraaide onder de gezamenlijke inspanning van Rafles en Handerson. De oogen der bendeleden schitterden haast met een krankzinnigen glans toen zij bij het licht der zaklampen de netjes verpakte en keurig opgestapelde staven goud bemerkten. Rafles schatte het gewicht der aanwezige staven op ongeveer duizend kilogram, wat een waarde vertegenwoordigde van ongeveer twintigduizend pond sterling.

Scarlet Hawk was met een vluggen tred op de safe toegesneld en riste met koortsige haast het omhulsel van enkele bundels goudstaven af. Na zich enkele oogenblikken aan het zicht van het matglinsterende metaal te hebben verlustigd, gaf hij de leden zijner bende een teeken. Van de geopende brandkast tot aan de opening in den muur werd nu een keten gevormd en onder het toezicht van het bendehoofd werden de zwarte bundels van hand tot hand doorgegeven, tot ze tenslotte door Handerson, die op bevel van zijn zoogezegde chef zich aan de andere zijde van het gat had opgesteld, werden overgenomen en op het kipkarretje gestapeld. Rafles, die met Brent op enkele passen van de keten naar den langzaam kleiner wordenden goudvoorraad in de brandkast keek, dacht met ironisch leedvermaak aan het gezicht dat Scarlet Hawk zou zetten, wanneer hij binnenkort tot de ontdekking zou komen dat hij en zijn mannen uitsluitend ten voordeele van Rafles hadden gewerkt. En even kalm als bevond hij zich in zijn woning der Regentstreet, stond hij met de armen over de borst gekruist en keek onbewogen naar de zwevende keten van mannen en den halfwaaninnigen bendeleider in wiens oogen een blik van triomf en duivelsch leedvermaak glom...

*

* *

Hoe meer het middernachtelijk uur naderde, hoe zenuwachtiger inspecteur Marlowe zich gevoelde. Reeds een paar malen had hij de door hem uitgezette posten gecontro-

leerd, maar geen enkele der agenten had iets verdachts kunnen rapporteeren. Alles in het gebouw was rustig en niets wees er op dat er in de eerstvolgende uren een poging tot inbraak zou worden gepleegd. Toen de wijzer van Marlowe's uurwerk echter 1 uur aanwees en er nog altijd niets in of rondom het bankgebouw gebeurde, verloor de inspecteur allengs de zekerheid die hem enkele uren terug zoo sterk bezielde had. Hij was er niet ver meer af, zichzelf een stommeling te gaan beschouwen, die zich om den tuin had laten leiden door een vals manoeuvre van de inbrekers. Indien het inderdaad zou blijken, dat het huren van den vrachtauto met opzet was geschied om de politie op een dwaalspoor te brengen, was het eveneens een vaststaand feit dat de bende lont had gerooken of dat er op een of andere wijze door Marlowe een fout was begaan. Hoe de inspecteur zijn nota's doorbladerde en nadacht, nergens kon hij ook maar iets vinden dat op een vergissing of een vergetelheid van zijnentwege wees. Hij stond juist op het punt het hoofdbureau op te bellen om te vernemen of men daar allicht iets meer te weten was gekomen, toen plots luide voetstappen weerklonken in de marmeren hall en een der agenten, die vóór de kluisdeur in den kelder was geposteerd geworden, hijgend van opwinding en ademloos van het loopen, de kamer binnentuinmelde. Marlowe was doodsbleek rechtgesprongen, want bij het zicht van den agent had hij onmiddellijk gevoeld dat er iets niet in den haak was. Hij luisterde niet verder naar de stotterende woorden van den boodschapper, maar had direct na het hooren van de woorden: — In de keuken! Ze zijn in de kluis! de heele situatie doorzien. Bliksemsnel was de werkelijkheid tot hem doorgedrongen. Hij rukte den hoorn van het telefoontoestel, draaide het nummer van de Yard en gaf den dienstdoenden brigadier het bevel, de twee klaarstaande overvalswagens onmiddellijk te alarmeeren. Vervolgens sprong hij in de deuropening en blies drie maal kort en krachtig op zijn politiefluitje om de doorheen heel het gebouw verspreide agenten te doen verzamelen. Eerst daarna wendde hij zich terug tot den agent die intusschen wat op adem was gekomen en van wien hij vernam dat hij samen met zijn maat achter de kluisdeur het doffe gerucht had gehoord als van een zwaar voorwerp dat gevallen was. Reeds van het eerste oogenblik af had Marlowe begre-

pen, dat de inbrekers op een of andere wijze, waarschijnlijk door middel van een tunnel, de kluis waren binnengedrongen van buiten af en zonder dat het was opgemerkt geworden. Hij wist dat het onmogelijk was de kluisdeur open te maken en zelfs indien zulks mogelijk ware geweest, dan was het de vraag of de dieven niet gealarmeerd waren geworden. Dat dit wel degelijk het geval was, kon hij dra opmaken uit de verdere verklaringen van den agent, want in zijn verbouwereerdheid had zijn compagnon niet beter gevonden dan met het achtereind van zijn revolver op de kluisdeur te gaan beuken, net alsof dat wat zou helpen ! Marlowe hoopte maar dat de overvalswagens, zooals hij bevolen had, onmiddellijk waren uitge-rukt. Voor alles was het noodig dat ze binnen enkele minuten ter plaatse waren. Intusschentijd moest hij zien uit te vinden langs waar de bende in de kluis was binnengedrongen. Dit raadsel zou echter spoedig opgelost zijn, want toen enkele oogenblikken later de overige agenten waren toegesnel en de toedracht van de zaak had vernomen, had een hunner uitgeroepen :

— Inspecteur ! Juist voor U float heb ik in het magazijn hier rechttegenover een lichtschijnsel gezien !

Dat was voor Marlowe voldoende en zonder aarzelen gaf hij het bevel om in stormpas naar buiten te snellen en de toegangspoort van het magazijn in kwestie in te beuken.

*
* *

Intusschen was in de kluis de hel losgebroken. Een der bendeleden, waarschijnlijk vermoeid door het telkens aanpakken en verder doorgeven van de zware goudstaven, had op een gegeven oogenblik een pak uit de hand laten glippen, zoodat het met een zwaren bons op den blauwsteen vloer was terechtgekomen. Hierop was een stilte van enkele seconden gevolgd en op het oogenblik dat Scarlet Hawk met een van dierlijke woede vertrokken gezicht op den schuldige was toegetreden, weerklonken op de kluisdeur plots doffe slagen. Rafles had bliksemsnel de situatie doorzien. Daar hij niet kon vermoeden dat de politie het gebouw bezette, vermoedde hij dat een der steeds in de bank aanwezige bewakers, het gerucht van den val in de kluis had gehoord. Hij begreep niet goed waarom de man op de deur was gaan trommelen, maar wist dat er onmid-

dellijk alarm zou worden geslagen. Zonder een oogenblik te verliezen en nadat hij een snellen blik met Brent had gewisseld, sprong hij op de opening in den muur af, op den voet gevolgd door den jongen man. Beide mannen waren reeds bliksemsnel door de opening verdwenen, toen de troep in de kluis tot bezinning kwam en vloekend en tierend zich een weg naar buiten baande. In de verwarring was Scarlet Hawk geheel onder den voet geloopt en was den laatste die de kluis verliet. Rafles en Brent hadden echter niet op de anderen gewacht en ijlden als hazenwindhonden de tunnel af. Een oogenblik aarzelde de groote Onbekende, toen hij langs de hoofdpijlers heen rende, die het geheele bovengedeelte schraagden. Toen hij echter bemerkte dat de meeste bendeleden zich reeds buiten de kluis bevonden en op hun beurt de gang afliepen, verwierp hij het idee om door een instorting de anderen den weg te versperren. Want ofschoon hij weinig respect voelde voor zijn toevallige kornuiten, toch kon hij er niet toe besluiten zich een vrijen aftocht te verzekeren ten koste van den dood van enkelen hunner. Intusschen had hij met Brent den uitgang bereikt en door den jongen man op den voet gevolgd, klauterde hij met onbegrijpelijke snelheid langs de ladder in den schacht omhoog. De beide mannen hadden juist den beganen grond van den kelder bereikt, toen de eerste der bendeleden uit de tunnel te voorschijn kwam. Op hetzelfde oogenblik klonk een luid gerommel dat uit de tunnel scheen te komen, terwijl stofwolken uit den schacht opstegen. Brent verbleekte en keek Rafles beteekenisvol aan. Beide begrepen, zonder een woord te zeggen, wat dit geluid te beteekenen had. Ongetwijfeld was een der boeven in zijn haast tegen een der steunberen aangebonsd of had er een worsteling plaats gehad tusschen verschillende mannen om het eerst naar buiten te dringen ; ongetwijfeld was de steunbeer hierdoor van zijn voetstuk geslagen en had in zijn val den andere meegenomen, maar goed was het mogelijk dat een enkele stutbalk de duiking niet had kunnen dragen en versplinterd was.

Hoe het ook zij, het was duidelijk dat de door de bende gegraven tunnel was ingestort. Het vermoeden van Rafles werd trouwens bevestigd door de kreten die uit de diepte opstegen, wat de groote Onbekende echter niet wist was, dat Scarlet Hawk onder

het instortende puin was begraven geworden en den dood vond op de wijze die hij Rafles en Brent enkele uren tevoren had toebedacht.

De groote Onbekende was echter snel tot zichzelf gekomen en ziende dat de aan de instorting ontsnapte bendeleden aanstalten maakten om naar boven te klauteren, wendde hij zich snel tot Brent:

— Charles, neem je revolver en houd die mannen op afstand. Tracht hen echter niet te raken, doch jaag hun enkel schrik aan. Ik ga naar boven om Sloan onschadelijk te maken. Kijk op je uurwerk en volg me binnen twee minuten!

Met deze woorden snelde Rafles door den kelder, de trappen op die naar het gelijkvloers leidde. Toen hij de bovenste trede van de trap bereikte en de deur opende, zag hij juist hoe Handerson, samen met Sloan, de laatste vracht gouden staven op den vrachtwagen hadden opgestapeld. Het was inderdaad de taak van den reus geweest om, geholpen en vooral gecontroleerd door Sloan telkens de zware vracht met een primitief hijschblok uit de schacht had op te hijschen en naar den vrachtauto te brengen. Drie vierden van den inhoud der kluis waren op die wijze reeds op den wagen geladen, toen het incident van het vallend pak goudstaven zich had voorgedaan en de agent aan de andere zijde van de kluis was beginnen te hameren. Handerson en Sloan hadden echter van dat alles niets gemerkt en ook het gerucht van de instortende tunnel was blijkbaar niet tot hen doorgedrongen, of misschien hadden ze er zelfs niet eens op gelet.

Onmiddellijk nadat Rafles de kelderdeur had geopend en zich in het magazijn bevond, had hij den schakelaar van het elektrische licht omgedraaid. Hij wist dat hij, door aldus te handelen, de kans liep dat het lichtschijnsel buiten werd opgemerkt en de aandacht op het magazijn werd geconcentreerd. Daar hij echter geen tijd te verliezen had en hij het licht noodig had om Sloan onschadelijk te maken, was hij verplicht die kans te loopen.

Toen het licht werd opgestoken draaide de gangster zich verrast om. Zijn verbazing echter was slechts van korten duur, want toen hij Rafles bemerkte begreep hij onmiddellijk dat er iets niet in orde was.

— Ik zou me maar rustig houden, Sloan — zei de Groote Onbekende ijzig. — Ik ben JOHN RAFLES. Jouw kornuiten worden door mijn vriend beneden vastgehouden. Je

doet er dus best aan je te schikken in je lot.

Onder het spreken was Rafles naderbij getreden en hij zag hoe Sloan's gezicht zich van woede vertrok; vooraleer de Groote Onbekende het had kunnen voorzien had de gangster bliksemsnel zijn revolver getrokken. Hij had hierbij echter niet gerekend op Handerson die zich in zijn nabijheid bevond en met zijn sterke handen Sloan beetpakte. De linkerhand van Handerson omknelde de rechter van den gangster, waarin deze zijn revolver hield. Met zijn andere hand had de chauffeur zijn tegenstander bij de keel gegrepen, doch de reus was één onderdeel van een seconde te laat geweest en kon niet belletten dat het schot afging. Op hetzelfde oogenblik viel het wapen onder den machtigen druk van Handersons hand op den vloer. De kogel scheen echter den reus te hebben geraakt, want hij wankelde en werd lijkleek. Van deze gelegenheid maakte Sloan bliksemsnel gebruik om zich los te rukken en met een paar sprongen de deur van een klein berghok te bereiken, dat hij achter zich dichtsloot.

Dat alles had zich zoo vlug afgespeeld dat Rafles in de onmogelijkheid was geweest tusschenbeide te komen. Juist op het oogenblik dat de gangster de deur achter zich had dichtgeworpen, had de Groote Onbekende Handerson bereikt, die doodsbleek en met halfgesloten oogen tegen den vrachtwagen aanleunde. Eén oogenblik verkeerde Rafles in twijfel, of hij Sloan zou volgen. Het zicht echter van de bloedvlek ter hoogte van Handersons linkerborst, bloedvlek die langzaam grooter werd deed Rafles van dit plan afzien. Het gerinkel trouwens van brekend glas dat hij in het bergkamertje hoorde, deed hem vermoeden dat Sloan het raam had ingebeukt en langs daar was gevluht. Op hetzelfde oogenblik klonk op de toegangspoort van het magazijn een luid geroffel van vele vuisten en boven het tumult uit, hoorde Rafles de stem van inspecteur Marlowe, die luidkeels bevelen uitschreeuwde. De groote Onbekende begreep dat slechts vlug handelen hem nog kon redden. Vlugsneed hij met zijn mes de kleederen en het linnen van Handerson los. De chauffeur bleek nog al tamelijk erg getroffen te zijn en handig gebruik makend van zijn zakdoek, legde Rafles een voorloopig verband, zoodat het overvloedig bloeden gedeeltelijk werd gestuit. De reus kreunde bij de aanraking en zei stamelend:

— Laat maar... mylord. U en mijnheer

Brent... moeten vlug weg.

Rafles kon zich met moeite beheerschen, bij het zicht van zijn trouwen gezelschap, wiens eenige bekommernis was dat zijn meester zou kunnen ontsnappen.

Op hetzelfde oogenblik kwam Brent aanrennen. Met een oogopslag had hij alles begrepen en zonder ook maar een seconde te verliezen met overbodige vragen, heesch hij samen met Rafles voorzichtig Handerson op den vrachtwagen. Het was hoogtijd dat de mannen verdwenen, want reeds hoorden zij de schreden der bendeleden op de keldertap, terwijl langs den anderen kant de politiemannen bezig waren de magazijnpoort in te drukken. Het was een voordeel dat die poort, zooals bij koetshuizen herhaaldelijk voorkwam, naar buiten opendraaide, zoodat ze meer weerstand bood aan den druk.

Met een paar woorden bracht Rafles Brent op de hoogte van zijn plannen. Er bleef hun slechts één kans over om te ontsnappen, en daarvan zouden ze dan ook gebruik maken. De poort werd langs binnen vastgehouden door een ijzeren dwarslat, die zonder gerucht te maken door Brent werd weggenomen. Daar zij niet naar binnen opendraaide, kon dit zonder het minste gevaar geschieden, daar de politiemannen er van buitenaf met alle macht tegen aandrukten. Het plan van Rafles was heel eenvoudig: hij zou met den vrachtwagen op de poort inrijden, die door den schok onweerstaanbaar zou openvliegen. De Groote Onbekende nam zelf achter het stuurwiel plaats, terwijl Brent Handerson gezelschap ging houden achterin. Op hetzelfde oogenblik dat de wagen zich in beweging zette kwam de eerste der bandieten het magazijn binnengestormd en trachtte zich nog aan den wagen vast te klampen. De schok echter waarmee het voorste gedeelte van de auto tegen de poort aanbondsde deed hem het evenwicht verliezen, terwijl beide helften der poort met onweerstaanbaar geweld openflapten en, de er tegen opdringende agenten als kegels links en rechts tegen den grond smakend. Met een sprong schoot de wagen door de ontstane opening en Rafles die krampachtig het stuurwiel omknelde, zwenkte zoodat de auto gevaarlijk langs een zijde overhelde. Op hetzelfde oogenblik dat de vrachtwagen die zwenking uitvoerde, hoorde

Rafles het geloei der sirenes van de beide overvalwagens die in razend tempo uit de tegenovergestelde richting de straat kwamen opzetten. De groote Onbekende, wiens geelaat een masker leek van ijzeren wilskracht, gaf volle gas en de vrachtwagen vloog als een pijl uit den boog vooruit. Nog voor de verbauwereerde politieagenten op de been waren gekrabbeld, was de wagen reeds een vijftigtal meter verder en werd door den mist aan het oog onttrokken. De chauffeur van den eersten overvalswagen, in zijn ijver om het vluchtende voertuig op den voet te volgen, had geen aandacht geschonken aan de verzakking in den straatweg, die door het instorten van den tunnel was veroorzaakt geworden. Het rechtervoorwiel van zijn wagen geraakte één oogenblik bekneld tusschen de scherp uitstekende kanten van de straatkeien en de band sprong met een knal als van een pistoolschot. Onmiddellijk begon de auto gevaarlijk te slingeren en slechts met groote moeite en vloekend, slaagde de chauffeur er in den wagen tot stilstand te brengen, waarbij hij op een haar na langs den gevel van een der huizen scheerde.

De chauffeur van den tweeden wagen had meer geluk, of was misschien voorzichtiger en kwam zonder ongelukken over de verzakking heen, in snelle vaart achter den vrachtauto aanzittend.

Met razernij in het hart had Marlowe den vrachtwagen zien ontsnappen, doch hij kon er niet aan denken zelf de achtervolging in te zetten, daar de bendeleden die de schacht hadden verlaten, van de verwarring trachtten gebruik te maken om te ontsnappen. Hierop was een worsteling ontstaan tusschen de mannen van Marlowe en het overschot der bende, worsteling die echter spoedig eindigde met de nederlaag van de boeven, toen de agenten van den verongelukten overvalswagen hun makkers een handje kwamen helpen. Geboeid en onder sterke geleide werden de gevangenen weggebracht en nadat de inspecteur voor alle zekerheid nog posten had uitgezet in het magazijn en het bankgebouw om de uit hun slaap opgeschrikte bewoners van West New Boundstreet op afstand te houden, begaf hij zich vlug naar de Yard in de hoop er iets nader van den achtervolgden vrachtauto te vernemen.

* *
*

HOOFDSTUK VII.

De Achtervolging

Op hetzelfde oogenblik dat Rafles volle gas had gegeven had hij tevens de groote koplampen van den vrachtwagen in werking gesteld. Hij wist dat er zeer weinig kans bestond om aan den overvalswagen te ontsnappen, daar deze laatste een veel grootere snelheid kon ontwikkelen dan de vrachtwagen waarover hij beschikte. Zijn eenige hoop was gevestigd op de mist, die hem misschien zou toelaten zijn achtervolger van zich af te schudden. Toen hij het einde naderde van West New Boundstreet zag Rafles plots in het licht der schijnwerpers de gestalten van enkele agenten opdoemen. Het waren de mannen, die volgens de opdracht van Marlowe mede de wijk van het bankgebouw hadden omsingeld en die door woeste gebaren den chauffeur van den naderenden vrachtwagen te kennen gaven dat hij moest stoppen.

Een verbeterd trek legde zich om Rafles' mond en hij klemde de tanden krampachtig opeen. Zonder vaart te verminderen stooft hij op de politiemannen af, die om hun leven te redden verplicht waren haastig opzij te springen. Een regen van kogels doorboorde den auto op verschillende plaatsen en het glazen windscherm barstte uiteen en sprong in splinters door de fusillade, terwijl enkele stukken ervan Rafles aan gelaat en handen schramden.

Achterin had Brent zich naast Handerson laten neerglijden en ondersteunde den reus zooveel mogelijk met beide handen om het schokken van den wagen, die in razend tempo voortijlde, te breken. Het voorloopig verband dat Rafles gelegd had was geheel met bloed doorweekt en de reus had het bewustzijn verloren. Boven het geluid van den motor uitschreeuwend bracht de jonge man Rafles op de hoogte van Handersons toestand. De Groote Onbekende knikte even dat hij het begrepen had en verhoogde op levensgevaar af zijn snelheid. De wagen had reeds enkele straten gekruist en suisde nu de laan af die naar Kessington leidde, waar Rafles voor tijden van nood als deze een villa be-

zat, die het beleg der politie urenlang zou kunnen weerstaan. Nog altijd hoorde hij achter zich het geloei der sirenen van den overvalswagen, die hem hardnekkig bleef volgen en langzamerhand veld won. Lang zou de achtervolging niet meer kunnen duren want reeds zag Rafles in het spiegeltje voor zich vaag het licht der koplampen, die den mist doorboorden. Zonder zijn hoofd om te wenden riep hij tot Brent :

— Charles, er moet kost wat kost iets gebeuren ! Kun je dien wagen niet met je revolver tot stilstand brengen ?

Brent, die het gevaar ook had ingezien, keek vertwijfeld naar de steeds dichterbijkomende lichten en antwoordde :

— Ik zal het probeeren, Williame, maar ik twijfel eraan dat ik slagen zal.

Het was niet de eerste maal dat de jonge man bij een achtervolging een auto tot stilstand had gebracht, maar toen was er geen mist geweest en was hij niet in zijn bewegingen gehinderd geworden, zooals nu, door het roerlooze lichaam van Handerson, dat hij niet durfde los te laten uit vrees voor een bloedstorting. Voorzichtig maakte hij een arm vrij en greep naar zijn revolver. De politiewagen was reeds tot op vijfentwintig meter genaderd, en het licht der schijnwerpers maakte den vrachtwagen voor de inzittende agenten reeds zichtbaar. Zonder verwittiging begonnen zij het vuur te openen, doch de vaart die de beide wagens hadden beletten hen juist te kunnen mikken.

Brent voelde dat hij onmiddellijk diende op te treden, want binnen enkele oogenblikken zou de overvalswagen reeds zoo dicht zijn genaderd dat de agenten zonder moeite de banden van den vrachtwagen met kogels zouden kunnen doen springen hebben. In half gebogen houding, zorgvuldig mikkend, trachtte hij den chauffeur van den overvalswagen in het vizier te krijgen. Het was de eerste maal dat hij zich in een dergelijke situatie geplaatst zag, want ofschoon hij een scherpschutter was van eerste gehalte, kon

hij toch niet voorzien of hij den chauffeur niet zou dooden of levensgevaarlijk kwetsen. In andere omstandigheden zou het voor Brent geen moeite geweest zijn om den man in den schouder te raken, zoodat hij verplicht zou zijn te stoppen. Nu echter kon hij niet voorzien waar hij den man raken zou, doch noodgedwongen omwille van den toestand waarin Handerson verkeerde, drukte hij af.

Onmiddellijk na het schot begon de politiewagen geweldig te slingeren en voor zoover Brent tot zijn groote vreugde kon zien, gelukte de chauffeur erin den wagen zonder ongelukken tot stilstand te brengen. Meer kon Brent niet zien, want Rafles, die zoojuist zijn vaart even had verminderd, om zijn vriend toe te laten juist te kunnen mikken, had het tempo weer opgedreven en snelde den weg naar Kessington af.

Zooals Brent vermoed had, was de chauffeur van den overvalswagen niet ernstig gewond, daar de kogel hem in den schouder had getroffen. Hij was echter niet verder meer in staat het stuurwiel te hanteeren en had den wagen tot stilstand moeten brengen, en terwijl hij achterin plaats nam werd zijn plaats aan het stuurwiel door een agent ingenomen. Dit oponthoud echter had de politie enkele kostbare minuten doen verliezen en het was met wraakzucht in het hart dat zij opnieuw tot de achtervolging overgingen, zonder echter veel hoop den vrachtwagen nog te kunnen achterhalen.

* *

*

Een kwartier later, zonder nog verder verontrust te zijn geworden, had Rafles het doel van zijn tocht bereikt. Door gebruik te maken van allerlei zijwegen, had hij de zekerheid de politie voor enkele uren althans, het spoor volkomen te hebben bijster gemaakt. In normale omstandigheden zouden de drie vrienden volkomen veilig zijn geweest en zou het volstaan hebben om het goud in veiligheid te brengen en zich van hun vermomming te ontdoen, om ongehinderd naar de Regentstreet te kunnen terugkeeren. De toestand van Handerson echter, belette hun zulks. Niet alleen was het noodzakelijk dat de wond onmiddellijk werd verzorgd, maar tevens was het voor beide mannen onmogelijk den bewustelooze naar de woning van Lord Aberdean over te brengen, daar zonder twijfel alle voertuigen door de politie zouden worden gecontroleerd en de kwetsuur van den chauffeur ongetwijfeld argwaan zou wek-

ken. Voor Rafles leed het geen twijfel, of de politie zou hun binnen enkele uren weer op het spoor zijn, maar hierom bekommerde hij zich geenszins. Zijn eerste zorg gold nu vooral Handerson, wiens bewustelooze lichaam door hem en Brent voorzichtig in de villa was binnengedragen en op een rustbed neergelegd. En terwijl Brent den vrachtwagen achter de villa reed, om hem althans voor de eerste uren aan het zicht te onttrekken, onderzocht Rafles nauwkeurig de wond van zijn trouwen bediende. Gelukkig bleek deze minder erg dan Rafles op het eerste zicht had vermoed. Waarschijnlijk was de bewusteloosheid van Handerson te wijten aan het groote bloedverlies, waar het schokken van den vrachtauto mede schuld aan had gedragen.

De villa, die op alle eventualiteiten was ingericht, beschikte eveneens over een uitgebreide apotheek en dokterbenoodigdheden. Toen Brent de kamer terug binnenkwam, zag hij hoe Rafles met een zeer scherp pincet den kogel opvischte uit Handersons lichaam, nadat hij eerst met een vlijmscherp operatiemes een inkerving had gemaakt op de plaats waar de kogel door het vleesch was binnengedrongen. Om het bloeden tegen te gaan maakte de Groote Onbekende gebruik van aderklemmetjes, zooals bij elk operatief ingrijpen worden gebezigd. Ook nu weer moest de jonge man zijn vriend bewonderen, die met even vaste hand en minstens dezelfde kundigheid van om het even welk dokter, den kogel verwijderde. Met zorg ontsmette tenslotte Rafles de wonde en legde met de hulp van Brent een stevig verband. Hierbij smaakten de mannen het genoeg Handerson de oogen te zien opslaan, terwijl hij zijn gelaat in een glimlach trachtte te vertrekken, doch het niet verder bracht dan een grijns.

— Ziezoo, James — zei Rafles met een blik die Handerson meer waard was dan om het even wat — dat is weeral in orde. Enkele dagen rust en wanneer er zich geen complicaties voordoen ben je weer als vroeger.

Handerson knikte en vroeg fluisterend :

— En de politie, mylord ?

— Maak je daarover geen zorgen, James — antwoordde Rafles — wij hebben ze het spoor bijster gemaakt en ik raad je aan nu vooral te rusten.

Bij het vernemen van die gelukkige tijding zuchtte Handerson tevreden en sloot zijn oogen om onmiddellijk in een diepen

slaap te verzinken. Met een deken dekte Rafles den chauffeur toe en samen met Brent begaf hij zich in het aangrenzend vertrek.

Het gelaat van den Groote Onbekende stond strak en Brent zag dat zijn vriend in ernstig nadenken was verdiept. Tenslotte wendde Rafles zich tot Brent :

— Charles, ik heb gezworen dien Sloan te laten boeten voor wat hij onzen trouwen Handerson heeft aangedaan. Het is trouwens zijn schuld dat wij ons op het oogenblik in een lastig parket bevinden. Er staat ons slechts één ding te doen en dat zal van jou afhangen of wij de politie al dan niet ontkomen.

Brent, die Rafles vragend aankeek, doch niet wist waarheen zijn vriend wilde, zei aarzelend :

— Je weet, Williame, dat er niets is dat ik niet zou doen voor jou en Handerson. Ik begrijp echter niet wat je van mij verlangt.

— Dat zal ik je zeggen, Charles — antwoordde Rafles — en zijn oogen schitterden met een ontembaar vuur.

— Voor het daglicht intreedt hebben wij van de politie niets te vreezen. Wij mogen er ons echter aan verwachten dat, zoohaast het licht is geworden, zij het geheele gebied hier als met een fijne kam zullen doorzoeken. Tenslotte zullen zij den vrachtwagen vinden, want ik zie geen kans dat wij hem op een of andere wijze zouden kunnen laten verdwijnen. Wij hebben echter nog verschillende uren vooraleer de politie ons spoor ontdekt. Een van ons beiden moet bij Handerson blijven en ik reken het tot mijn plicht zulks te doen. De kogel die hem getroffen heeft was eigenlijk voor mij bestemd en ik twijfel er niet aan of ik zou zonder zijn tuschenkomst gedood zijn geworden. Jij, Brent, moet naar Londen. Het zal niet gemakkelijk gaan, maar ik vertrouw er op dat je er op een of andere wijze zult in gelukken Regentstreet te bereiken. Als secretaris van Lord Williame Aberdean zal het je niet moeilijk vallen ergens in de buurt hier een auto te huren. Vermijd echter zooveel mogelijk de groote wegen en maak liever een omweg dan de kans te loopen op lastige vragen der politie te moeten antwoorden. Te Londen begeef je je onmiddellijk naar onze woning en breng Gaston op de hoogte van de situatie. Vervolgens begeef je je naar de loods in het park, waar onze nieuwe vliegmaschine «THE SWALLOW» startklaar staat. Het

toestel is gemakkelijk genoeg hanteerbaar en ik ken genoeg je vliegerscapaciteiten zoodat ik me niet ongerust hoef te maken over je opstijgen. Het beste is dat je even voor dageraad vertrekt, zoodat dit ongemerkt kan geschieden. Je zult je dan naar Portsmouth begeven, waar ons stoomyacht ligt en den kapitein opdracht geven naar New-York te stoomen. Dan vlieg je naar hier toe en als de politie intusschen ons spoor nog niet ontdekt heeft, zullen wij zonder moeite met Handerson en met het goud kunnen ontsnappen. Denk je die taak te kunnen vervullen ?

Brent knikte. Hij wist dat ze alle drie in een netelige positie verkeerden en verdere woorden waren overbodig.

— Indien ik binnen enkele uren met de vliegmaschine niet terug ben — zei Brent — is het een bewijs dat ik dood ben, want geen enkele andere reden zal mij kunnen beletten de opdracht uit te voeren.

Rafles stak zijn vriend de hand toe en den krachtigen handdruk van beide mannen zei meer dan woorden het ooit zouden gekund hebben.

En zonder nog veel tijd te verliezen verliet de jonge man de woning, terwijl Rafles, van gedachten vervuld, achterbleef bij Handerson, wiens rustige ademhaling bewees dat zijn gestel spoedig zijn verwonding zou te boven komen.

Enkele uren waren verstreken tusschen het tijdstip dat Brent afscheid had genomen en het oogenblik waarop Rafles, die van vermoeidheid even was ingedommeld, uit zijn sluimer werd opgeschrikt door het herhaaldelijk en krachtig overgaan van de huisdeurbel. De morgen was reeds in de lucht en Rafles verwonderde zich over dit vroege bezoek, want op de villa hier die hij onder valschen naam had gehoord, ontving hij nooit iemand. Zijn voorhoofd trok diepe rimpels, want als zijn vermoeden juist was, konden die vroege bezoekers niet anders zijn dan politiemannen, die tegen zijn verwachting in hem vroeger op het spoor waren gekomen dan hij had kunnen veronderstellen. Voorzichtig naderde hij het raam dat met zware overgordijnen was afgeschermd en gluurde door een spleet naar buiten.

Zijn vermoeden werd bewaarheid, want hij bemerkte aan de voordeur twee agenten van de Kessingtonsche plaatselijke politie, die hun fietsen tegen den muur hadden geplaatst en druk met elkaar aan het redeneeren waren. Waarschijnlijk twistten ze over

het feit of er nogmaals diende gebeld te worden, ofwel of zij eenvoudigweg op een of andere wijze in het huis zouden binnendringen. Tenslotte scheen de lankmoedigste van de twee het pleit te hebben gewonnen, want nogmaals en nadrukkelijker dan de eerste maal weerklonk de bel. Rafles' brein werkte koortsachtig. Hij wist niet of beide mannen op eigen houtje handelden ofwel of ze slechts verboden waren van een uitgebreide politiemacht, die bezig was het huis te omsingelen. Tenslotte zette hij alles op één kaart en haastte zich naar de voordeur, welke hij voor de verbaasde politiemannen opende.

Rafles keek beide agenten vragend en met verontwaardiging aan, houding die de volledige reactie uitdrukte van een eerzaam burger die op een ongepast uur door de gewapende macht van zijn welverdiende nachtrust werd beroofd.

— En, Mijne Heeren — vroeg hij — wat is er dat jullie mijn bel zoo mishandelt ? Brand het ergens ?

In de eerste oogenblikken konden beide agenten, perplex als ze waren door de verschijning van Rafles en diens woorden, geen klank uitbrengen. Tenslotte schraapte de stoutmoedigste van beiden zijn keel en begon hikkend :

— Wel, Mijnheer... de zaak is, ziet U... er zijn gevaarlijke misdadigers gesignaleerd in de buurt hier...

— Dat is nog geen reden om mij op dit uur daarover lastig te vallen — bromde Rafles. — Of denken jullie soms dat ze mij vermoord hebben en dat ik een geestesverschijning ben ?

Bij deze woorden keken beide agenten elkaar aarzelend aan. Daarop zei de eerste :

— Maar den vrachtwagen dan ?

— Welke vrachtwagen ? — vroeg Rafles, die de comédie verder speelde, kwasi-onnoozel. — Ik heb geen vrachtwagen.

— Maar er staat er een achter uw villa ! riep dezelfde agent uit, en zijn maat schudde hierbij zoo heftig het hoofd om dit nieuws te bevestigen, dat Rafles vreesde dat diens hoofd van zijn schouders ging vallen. De Groote Onbekende haalde zijn schouders op.

— Als er een vrachtwagen achter mijn villa staat — zei hij — en wanneer jullie er zooveel belang in stellen, kunnen jullie hem voor mijn part gerust medenemen. Ik heb met dien onzin niets te maken. Of wenschen jullie misschien dat ik den wagen overneem ?

De beide agenten, tot wien het nu langzamerhand was doorgedrongen dat zij voor den gek werden gehouden, keken elkaar aan alsof ze elkaar moed wilden toespreken. Daarop nam de oudste van beiden opnieuw het woord :

— Ja, als Mijnheer kan bewijzen dat die vrachtwagen niet van hem is, 't is te zeggen, verbeterde hij zichzelf, dat hij er niets van afweet, dan zullen wij daarmee genoegen nemen, maar alleen als het ons toegelaten is een onderzoek in te stellen in uw villa.

Rafles haalde vragend zijn wenkbrauwen op.

— En wat denken jullie hier wel te vinden ? — vroeg hij.

— Wel, Mijnheer, de bandieten die wij zoeken.

— Hebben jullie een bevel tot huiszoeeking ? — vroeg Rafles.

En toen beide mannen ontkennend het hoofd schudden, vervolgde hij :

— Niet ? Dan spijt het mij werkelijk, jongens, dat ik jullie moet teleurstellen. Maar zonder dat bevel komen jullie niet binnen.

Nauwelijks had Rafles deze woorden gesproken of beide mannen wisselden een blik van verstandhouding. Hun handeling kwam echter één onderdeel van een seconde te laat, want Rafles die onmiddellijk hun bedoeling doorzien had was vlug achteruitgesprongen en had vlug de zware deur dichtgegooid. Vlug als een haas rende hij door de kamers van het gelijkvloers en liet overal de stalen blinden neer, die hij voor de ramen had laten aanbrengen, voor in geval van nood. Op die wijze verhinderde hij dat beide mannen de villa zouden binnendringen, maar zooals Rafles door een kleine gleuf, die daartoe speciaal in de woning was aangebracht, zag hij dat hij van dien kant weinig had te vreezen. De agenten dachten er eenvoudig niet aan zich in een woning te wagen, waar, volgens wat ze gehoord hadden, zulke gevaarlijke misdadigers zich ophielden. Hun bedoeling was echter duidelijk. Toen een van hen op zijn fiets sprong en in razende vaart wegreed, terwijl de andere met de revolver in de hand de voordeur bleef bewaken. Rafles moest glimlachen om deze primitieve wijze van bewaking, daar de agent toch moest weten dat de bewoners van het huis dat hij bewaakte, even goed langs den achterkant konden verdwijnen. Misschien echter rekende de man erop dat de boeven zich niet buiten de muren zouden

wagen en daarin had hij voor dezen keer althans, gelijk, want Raffles kon er niet aan denken Handerson machteloos achter te laten. De Groote Onbekende voorzag dat het niet lang duren zou of de geheele gewapende politiemacht van Kessington, waarschijnlijk nog versterkt door afdeelingen van Scotland Yard, zouden naar de villa oprukken en deze geheel omsingelen. De eenige hoop op redding berustte bij Brent en «THE SWALLOW», die, indien de jonge man in zijn onderneming was geslaagd, niet lang meer kon uitblijven.

Nauwelijks was deze gedachte door zijn brein geflitst of hij hief luisterend het hoofd op. Bedrogen zijn zintuigen hem of hoorde hij inderdaad het zwakke geronk van een vliegtuigmotor? Raffles zou echter niet lang meer in twijfel verkeerden, want het geluid werd sterker en sterker en toen de Groote Onbekende naar den achterkant der villa was gesnel, zag hij inderdaad de goed herkenbare vormen van de sierlijke vliegmaschine, die reeds een glijvlucht had aangenomen en binnen enkele minuten op het een eindje verder liggend grasveld neer zou strijken. Daar het toestel uitgerust was met een helioschroef en desnoods vertikaal kon dalen en stijgen, had Brent niet veel moeite het toestel zoo dicht mogelijk bij de villa te doen landen.

De agent die voor de deur geposteed stond en die eveneens de landing had bemerkt, kwam schreeuwend en dreigend met zijn revolver zwaaiend, op het vliegtuig af. Hij had echter geen rekening gehouden met Raffles, die zich hieraan verwacht had en zich verdekt achter den vrachtwagen had opgesteld. Op het oogenblik dat de agent hem voorbijsnelde, stak Raffles snel zijn voet vooruit, en de agent maakte een salto mortale, die geen enkel akrobaat hem zou verbeterd hebben. Door den val was zijn revolver enkele passen weggeslingerd en vooraleer de man van zijn verbazing bekomen was en kans had gezien overeind te krabbelen, had Raffles hem bij zijn kraag gegrepen, en zonder zich om de protesten te bekommeren of den man gelegenheid te geven zich teweer te stellen, sloeg Raffles den agent met een welgemikten slag knock-out.

Intusschen had Brent het toestel verlaten en kwam haastig op Raffles toe die bezig was den bewusteloozen politiemann te knevelen, waarop hij in de stuurcabine van den vrachtwagen werd gestopt, waar zijn spitsbroeders

hem gemakkelijk zouden ontdekken.

Met een paar woorden bracht Raffles Brent op de hoogte van de gebeurtenissen en hun eerste bekommernis was Handerson, die intusschen was ontwaakt, in de cabine van «THE SWALLOW» over te brengen. Vervolgens werd het goud uit de vrachtwagen gehaald en eveneens in de vliegmaschine geborgen. De mannen werkten vlug en zwijgend, want elk oogenblik nu kon de politie komen opzetten. Juist waren ze op weg naar den vrachtwagen om de laatste stoven weg te halen, toen ze op den straatweg, ongeveer op vijfhonderd meter van de Villa af, een auto bemerkten, overvol met politieagenten, tot zelfs op de treeplanken toe!

— Vlug Charles! riep Raffles. Loop naar de machine en breng haar op gang! Ik zorg wel voor de beide pakken!

De jonge man haastte zich aan dat bevel te voldoen en rende als een haas in de richting van «The Swallow». Raffles van zijn kant, laadde zich met de laatste goudstaven en zette het eveneens op een loopen, waarbij het gewicht der staven, dat ongeveer vijftig kilogram bedroeg, hem in het geheel niet scheen te hinderen. Hij bereikte de machine, juist op het oogenblik dat de auto der politie voor de villa stilhield en de agenten met luid geschreeuw in hun richting kwamen gehold. Raffles lachte even ironisch en met een sprong verdween hij in de kajuit, terwijl Brent, die slechts dat oogenblik had afge wacht, den stuurknuppel naar beneden drukte. Met een sierlijke beweging verhief het toestel zich onmiddellijk in de hoogte, voor de oogen der woedende politiemannen, die zonder succes hun revolvers op de snel opstijgende machine leegschoten. Brent had echter reeds volle gas gegeven en Raffles, die door een der ruiten naar buiten keek, verloor spoedig de agenten en kort daarop ook de villa geheel uit het oog. Met een blik van triomf wendde Brent een oogenblik zijn hoofd in de richting van Raffles, terwijl hij vroeg:

— Waarheen gaan we, Williame?

Het gelaat van Raffles verstrakte toen hij antwoordde:

— Naar New-York, Charles! We hebben daar een rekening te vereffenen met Sloan en zijn baas.

Bij het ooren van deze woorden richtte Handerson zich een weinig op, zeggend:

— Dat zal een der genoeglijkste reizen worden, die ik sinds jaren heb gemaakt!

